

Redaktion: K. KILBOM

KONSTEN att ORGANISERA

”Organiserandets konst är framgångens”

Innehållsförteckning

- I. Meningen med kommunistiskt organisationarbete
Varför organisation? Sympatisörer eller organiserade. Varför partiets organisationsbyggnad? Organisationernas form. Vårt mål.
- II. Principen i vår organisatoriska byggnad.
Demokratisk centralism. Mekanisk centralism. Partidemokrati.
- III. Hur bilda nya organisationer?
På eget initiativ. Nybildning på initiativ av kamrater från annan plats. Vilken organisation bör helst bildas?
- IV. Styrelser, olika kommittéer, revision.
Styrelsen. Ordföranden. Kassören. Sekreteraren. Litteraturchefen. Ungdomsledare.
Kommittéer. Räkenskaper och revision. Kassaboken. Ekonomisk rapport.
Inventarieförteckning. Medlemsregistret. Revisorerna.
- V. Medlemsförpliktelser – partidisciplin.
Medlemsförpliktelser.
- VI. Partiets organisatoriska byggnad. – Grundorganisationer.
Celler. Cellernas sociala karaktär. Driftcellen. Bycellen. Bostadscellen. Fackklubbar.
Kvinnoklubbar. Medlemskap i kvinnoklubb. Kvinnoklubbs bildande. Klubbmöte.
Arbetsmöte. Samkvämsmöte. Stadsdelsföreningar. Arbetarkommunerna. Kommunkretsar.
Kretsorganisationer. Distriktsorganisationer. Helt avlönade ombudsmän. Partikongress.
Centralkommittén.
- VII. Arbetet i de kommunala institutionerna.
- VIII. Organisationernas ekonomi.
Uppbörd av kontingenter. Stödorganisation. Ekonomikommitté.
- IX. Skriftlig agitation.
Arbete för partipressen. Litteraturspridning.
- X. Fabriks- och facktidningar.
Väggtidning. Hektograferad eller maskinskriven tidning. Yrkes- eller branschtidning.
- XI. Rapportering.
Rapporter om medlemsantal och kontingenter. Rapporter om det politiska läget.
- XII. Våra organisationers möten.
Hur de nu är. Medlemsmöten. Inbjudningsmöten.
- XIII. Studieverksamhet.
Studiecirklar.
- XIV. Mötesförhandlingar.
Allmänna regler. Proposition på gjorda yrkanden. Omröstning. Omröstning på flera förslag. Voteringsproposition. Ny voteringsproposition. Val.
- XV. Fraktionsarbetet.
Fraktionernas uppgifter. Uppbyggande av fraktioner. Distriktsfraktioner. Fraktionen och förbundsstadgarna. Fraktionen förbereder val. Fraktionerna och fackföreningsmötena.
Fraktionernas förbindelse med partiorganen. Fackliga utskott. Driftcellens förhållande till fraktionen.

Utgiven av Sverges Kommunistiska Parti Luntmakaregatan 52, Stockholm

I. Meningen med kommunistiskt organisationsarbete.

Varför organisation? Är det nödvändigt med denna invecklade organisationsform? Kommuner, fack-, kvinno- och ungdomsklubbar, drift- och byceller, stadsdelsföreningar, sektioner, fraktioner – behövs de verkligen alla? Kan det inte gå med enbart de första? Så har ju socialdemokraterna – utom i Stockholm och andra större städer – bondeförbundet, de frisinna och högern sin organisationsbyggnad. De nöjer sig i vissa fall t. o. m. med en organisation i varje län.

Frågan är berättigad. Den ger anledning att klargöra *varför* vi har ett så utvecklat organisationsnät. Organisationen är inget självändamål. Dess uppgift är att sammansluta alla dem som vill genomföra vår rörelses program. Vi är glada åt alla sympatisörer, men de drar icke konsekvenserna av sina sympatier genom att gå var för sig.

Sympatisörer eller organiserade. Det gick lätt att bryta av de sju käpparna var för sig. *Sammanbundna i en knippe* gick det icke. Deras olika styrka hade sammanförts, den hade organiserats. De som bekänner sig till kommunistisk åskådning är inte alldeles maktlösa var för sig, men de representerar mångdubbel styrka då de är sammanslutna i cell, klubb, kommun, krets, distrikt och parti. Endast genom partiet har kommunisterna möjligheter att bli en i landets politik utslagsgivande faktor. Endast genom partiet kan kommunisterna erövra makten och till det arbetande folkets välsignelse bygga upp den socialistiska samhällsordningen.

Sympatisörer gläder oss. *Organiserade* kommunister gläder oss dubbelt. De har tagit steget fullt ut, de har ingått som en del i den obrytbara knippan.

Varför partiets organisationsbyggnad? Förutsättningarna för att kunna erövra makten är, att vi har de arbetande massornas *majoritet* bakom oss. Det går inte med en minoritet. Vårt parti är motståndare till elitteorien – tron att man skall organisera endast ”de bästa”, de som redan är revolutionärer. För att nå angivet mål måste partiet bli en *massorganisation*. Vi kan inte nöja oss med att vinna de egentliga industri- och lönearbetarna, vi måste också vinna *landsbygdens* fattiga folk: lant- och skogsarbetarna, torpare, småbönder, arrendatorer. Men inte heller det räcker. ”Manschettproletärerna” skall i möjligaste mån vinnas; handelskontorsanställda och utövare av ”fria” yrken. Också efter proletariatets övertagande av makten behövs det lärare, läkare, ingenjörer, banktjänstemän, kontorsbiträden o. s. v. Men, naturligtvis, *arbetarna är kärnan* i den kommunistiska rörelsen både genom sin massa, sin klasställning och sin klassmedvetenhet.

För att kunna arbeta riktigt måste vi ha partiet ”förankrat bland massorna”. Vår organisationsbyggnad måste vara så genomförd, att den kan omfatta *alla*. Den måste med många och starka band fästas bland arbetarna i helg och söcken – verka bland dem på arbetsplatsen, i hemmet, i deras massorganisationer. Partiet måste stå rycken i med- och motgång. Det måste kunna göra såväl framryckningar som genomföra reträtt. Den revolutionära rörelsen har icke bara segrar att notera. Samtidigt måste partiet emellertid vara så format att det låter mesta möjliga av såväl den enskilde medlemmens energi, entusiasm, planmässighet och uppslagsrikedom komma till sin rätt, varigenom det vid behov kan snabbt som blixten och ändå uthålligt och manöverdugligt mot motståndaren utveckla hela sin *samlade* styrka. *Tillfälligt*, vid val eller liknande, kan genom borgerlig eller socialdemokratisk organisation, mobiliseras de bästa bland arbetarna. Till *oavbruten* och av massorna själva mobiliserad kamp når vi endast genom att vårt organisationsarbete går så djupt som möjligt bland arbetarna. Ju fler vi drar in i arbetet ju bättre. Ju större kader, ju talrikare och slagkraftigare armé.

Organisationens form. Formen för organisationen spelar en icke ringa roll. De ledande organen måste ha ständig förbindelse med partimedlemmarna och fördela arbetet emellan

dem, ge direktiv, kontrollera deras arbete o. s. v., för att därigenom draga dem med i det regelbundna, dagliga partiarbetet. Genom medlemmarna sprider partiorganisationen partiets paroller och genomför partiets taktik bland massorna. Samtidigt underrättas partiorganisationen av medlemmarna om arbetarklassens läge och om stämningen hos de massor bland vilka partimedlemmarna arbetar.

Partiorganisationen och dess ledning skall organisera *fraktioner inom alla arbetarnas och böndernas massorganisationer*. Dessa fraktioner genomför partiets linjer inom dessa organisationer. Partiets kampanjer skall organiseras så, att alla delar av organisationen, alla organ, var de än befinner sig, handlar alltmera enhetligt och i närmast möjliga överensstämmelse med varandra. Det är därför alltid nödvändigt att partiledningen ger dessa organ klara och bestämda direktiv samt noggranna instruktioner om, huru skilda kampanjer skall genomföras. Felaktiga eller oklara order har medfört nederlag för mången armé.

Vårt mål. I våra stadgar, par. 1, anges partiet vara ”en del av den internationella revolutionära rörelsen” och målet ”att genomföra det arbetande folkets revolutionära massaktioner, störta det kapitalistiska samhället samt att med tillhjälp av proletariats diktatur (vilket alltså är ett *medel*, icke något mål) uppbygga det socialistiska samhället.

I det syftet samarbetar partiet internationellt med alla dem, som kämpar på den revolutionära socialismens grundval och arbetar på förverkligandet av det socialistiska samhället. ”Alla män och kvinnor, som erkänner detta mål och partiets program, stadgar och kongressbeslut och förbinder sig att verka för dess genomförande, kan vinna inträde” i partiet.

II. Principen i vår organisatoriska byggnad.

Demokratisk centralism. Vad menas med demokratisk centralism? Att partiet i kampen *utåt*, i sitt förhållande till motståndarna, är centraliserat, *uppträder enhetligt* i enlighet med kongress- och mellan dessa av ledningen fattade beslut. *Inom* partiet *väljes* under normala förhållanden alla ledande organ – styrelser o. d. – av medlemmarna. Dessas i partiorganisatorisk mening uttryckta uppfattning är således avgörande.

Medlemmarna erkänner genom inträdet i partiet de på *gemensamhet i åskådning och intresse* byggda disciplinen, vilken således är en följd av den enskildes *frivilliga* underordnande under medlemskapet förenade förpliktelser. Medlemmarna känner att partiets politik är i överensstämmelse med deras uppfattning, är resultatet av beslut, som de i *yttersta* hand själva fattat. Just därför underordnar den enskilde sig alla beslut, sätter in hela sin kraft på att föra partiets politik till seger – medlemmarna har lokalt på medlemsmöten beslutat de olika aktionerna, de har likaledes själva valt ledningen för cell, klubb och kommun samt genom *ombud* ledningarna för krets, distrikt och parti. I senare fall har ombud också fastställt de allmänna linjerna för den politik ledningarna skall föra – i den mån dessa icke varit fastslagna genom partiets program. Demokratisk centralism betyder alltså *medlemmarnas* beslutanderätt så fort det gäller utstakandet av partiets politik (praktiska småfrågor ordnas av ledningen), men också den *strängaste disciplin* för varje medlem, underordnande under och uppgående i partiets intressen i kampen. Kommunisterna uppträder, var de än befinner sig, *enhetligt* efter en förut noga genomdiskuterad plan. De har inga privatintressen, är icke splittrade.

Mekanisk centralism. I motsats till demokratisk centralism betyder mekanisk sådan att medlemmarnas beslutanderätt skjutes åt sidan. Sillénarna lämnar oss många exempel härpå. Utgående från sovjetregeringens intressen (Sovjets statsintressen alltså), har ryska partiet avgörande inflytande i Komintern. Därifrån ges analysen av det politiska läget. Från denna borde ju sedan politiken, aktionerna i de olika länderna, utgå, anpassad efter olika förhållanden. Dessa äro ju ändå olika i olika länder. Läget är olika långt framskridet, den revolutionära situationen olika mogen o. s. v. Sillénarna generaliserar emellertid läget. De

uppfattar detta mekaniskt. Aktionerna skall genomföras *lika* och *samtidigt* överallt. Ingen hänsyn tas till arbetarnas psykologi, traditioner, organisationernas styrka. Resultatet är givet. Arbetarnas aktioner misslyckas, de mister förtroendet för organisationerna, en sak som endast motståndarna har nytta av.

Det allvarligaste är emellertid att misstroende och splittring sprider sig bland kommunisterna själva. Upprivande inre diskussioner börjar, där personliga beskyllningar föregår ett sig allt mer spridande inbördes missnöje. Följer så "omställningen av ledningarna" efter misslyckandet. Personliga syndabockar måste man då ha, även om kominternledningen inser att misslyckandet beror på felaktig *taktik*. (Här må framhållas, att alla revolutionära organisationer någon gång misslyckas, få nederlag, men detta blir svårare där mekanisk i stället för demokratisk centralisation råder. Den demokratiska centralismen uppfostrar största möjliga antal medlemmar till stor erfarenhet och handlingskraft, den mekaniska dödar den enskildes initiativ, gör vederbörande till politisk papegoja (en som blott efterapar vad andra gör och säger).

Den internationella ledningen påbjuder "rensning". Från celledningarna till partiledningen sättes in en eller flera nya personer, vilka genom intriger har fått högsta ledningens förtroende. "Rensning" bland de ledande kan också vara riktig och nödvändig ibland, men då skulle den utgå från rakt motsatt håll, *från medlemmarna*, som ju bäst känner partiets arbete och de olika kamraternas verksamhet. Följden av den mekaniska centralismen blir bl. a. att den högsta ledningen, den internationella, som har det största ansvaret, aldrig blir "rensad".

Mekanisk centralism, det är således en centralism, där *ledarna* bestämmer partiets politik. Följden av densamma blir att livet, den ständiga växelverkan, försvinner. Medlemmarna tröttnar, ständigt nya – "sexmånaderskommunister" – utan det mångåriga medlemskapets erfarenheter skjutes fram, alldenstund de är mest lydiga. Hela partiet blir utan erfarenhet, måste begå missgrepp.

Vår organisationsprincip måste åstadkomma ständigt liv i rörelsen, sätta de flesta kamrater i arbete och därigenom ge dem erfarenhet, att själva i ständigt ansvarsfullare förtroendeställningar leda kampen.

Partidemokrati. Stadgarnas par. 3 anger organisationsprincipen på följande sätt:

Mom. 1. Sveriges Kommunistiska Parti är uppbyggt på grundval av den demokratiska centralismen (partidemokrati). Partimedlemmarnas samhörighet bygger på överensstämmelse i revolutionär vilja och kommunistisk åskådning, närmare angivet i partiets program. Deras solidaritetsplikt ligger i frivilligt arbete för gemensamma uppgifter och *obrottslig* sammanhållning kring fattade beslut. Dess grundläggande princip är:

- a) Alla partiorgan, från grundorganisationerna till Centralkommittén, väljes på möten med medlemmarna, på konferenser eller kongresser;
- b) partiorgan skall *regelbundet* avlägga *rapport* inför sina väljare;
- c) de högre partiorganens beslut är bindande för de lägre. Sträng partidisciplin, snabbt och noggrant genomförande av ledande partiorgans beslut. Den organisation, som har sin verksamhet inom visst område, skall betraktas som högre än de partiorganisationer, vilka har sin verksamhet förlagd endast inom en del av detta område;
- d) medlemmarna kan diskutera partifrågor endast till dess de avgöres inom respektive partiorgan. När ett beslut är fattat på partikongressen eller genom annat ledande partiorgan, skall beslutet genomföras, även om en del av medlemmarna eller organisationerna icke till alla delar är överens med det fattade beslutet.

Mom. 2. Partiorganisationerna är självständiga beträffande lokala frågor inom ramen av parti- och distriktsstyrelsens givna direktiv.

Mom. 3. Varje organisations högsta instans är medlemmötet, konferensen, respektive kongressen.

Mom. 4. Medlemsmötet, konferensen och partikongressen väljer motsvarande ledning. Denna tjänstgör som ledande och för det löpande arbetet verkställande organ.

Mom. 5. Schema för partiets uppbyggande är följande: a) för hela landet: partikongress – centralkommitté; b) för ett distrikt: distriktskonferensen – distriktsstyrelse; c) för en krets: kretskonferens – kretsstyrelse; d) för den lokala platsen: kommunmöte – kommunkonferens – kommunstyrelse; e) för arbetsplatsen, stadsdelar och mindre geografiska områden: cell-, förenings- och sektionmöten, fack- och kvinnoklubbmöte och motsvarande ledning.

III. Hur bilda nya organisationer?

På eget initiativ. På en plats finns socialdemokratiska eller partilösa arbetare som vill bilda en organisation med anslutning till Sverges Kommunistiska Parti. De har läst dess huvudorgan, *Folkets Dagblad*, kanske dess ungdomsförbunds organ, *Avantgardet*, eller på annat sätt kommit i kontakt med dess politik. Hur bör de nu gå tillväga? Kan de verkligen själva bilda en organisation? De både kan och skall göra det. Partiet – Luntmakaregatan 52, *Stockholm* – sänder vid anfordran allt material. Men även utan Partiets hjälp kan sympatiserande arbetare bilda grundorganisation. I första hand skall de intresserades namn samlas på en lista. Är det två eller fler kamrater som kan samla upp sina bekanta blir det så många fler redan från början. Helst bör det vara ett 10-tal vid starten av en kommun. Så fort tillräckligt många samlats kallas dessa/ till möte hos någon kamrat, på ett kafé eller liknande. Affischering bör för de första mötena *undvikas*, ty genom affischering fästes *motståndarnas* uppmärksamhet på förberedelserna; dessa sätter igång agitation för att genom skrämsel avhålla från anslutning. Måhända går de också till mötet i avsikt att förstöra detta och på så sätt hindra tillkomsten av organisation.

Vid sammanträffandet hos någon kamrat, varom meddelande som sagt lämnats privat, kan överläggningen föras i lugn och ro och organisation bildas. Styrelse utses – om de olika ledamöternas uppgifter se längre fram –, tid och plats för *nästa* möte fastställs, kommissionär väljes för partiorganet och, det viktigaste av allt, *varje* kamrat måste åläggas att redan till det andra mötet, varom tid fastställs, ha en ny medlem med sig. Detta andra möte bör ordnas efter högst 14 dagars tid och skall om möjligt en kamrat från kretsstyrelsen (krets omfattar som regel landstingsvalkrets) eller distriktsstyrelsen kallas till detsamma och hålla ett kortare föredrag om arbetet. Ju förr en nybildad organisation kommer igång ju bättre. Redan i början bör den ordna ett kamratmöte, dit inbjudes medlemmar från andra platser och sympatisörer från den egna platsen.

På *första* mötet skall även medlemsavgift fastställas till kommunen. Omedelbart efter mötet (för den händelse det icke är gjort förut) skall från partiet rekvireras arbetsmaterial: stadgar, medlemsböcker, protokollböcker, kassaböcker, instruktionsböcker o. d. Den nya kommunen rapporteras till partiet och distriktet omedelbart efter dess bildande` och anslutningen till parti och distrikt sker automatiskt från tidpunkten då organisationen startas. Före den 15 i nästföljande månad skall kommunen insända första månadsrapporten jämte kontingent till partiet och distriktet, som gäller för månaden då organisationen bildades.

Första månadsavgiften till parti och distrikt gäller även som inträdesavgift. Vill den nybildade kommunen *för sin del* ändå ta en mindre inträdesavgift, kan så ske. Dock bör den icke sättas högre än till 50 à 75 öre.

Nybildning på initiativ av kamrater från annan plats. Varje distrikt hör vara uppdelat i agitationsområden. Varje kommun har sitt att bearbeta. Distrikts- respektive kretsstyrelsen övervakar att så sker. Kommunstyrelsen är rapportskyldig. Agitationen på nya platser bör handhavas av speciella agitationskommittéer, bestående av erfarna och talföra kamrater. I vart fall bör ett par sådana kamrater vara ledare för agitationskommittén. Naturligtvis skall också mindre vana kamrater delta i agitationsbesöken på nya platser. Men de äldre bör leda det hela.

På nya platser bör arbetet bedrivas *systematiskt*. Agitationen bör om möjligt knytas an till *lokala* missförhållanden. Först bör man vinna platsbefolkningens *personliga förtroende*. Få den att så småningom komma in på sina svårigheter och tala om dessa. Upptred hyfsat – stå icke med en cigarrett i munnen då Du talar vid någon – svär icke, kom ihåg att Du kan ha en arbetare framför Dig, som är mera kunnig och livserfaren än Du själv. Det sämsta av allt är när unga kamrater från industrisamhällen kommer ut på landsbygden och uppträder: ”Här ska ni se vilka duktiga grabbar vi är för att vi bor i en stad!” Kom ihåg att landsbygdens befolkning har en i många avseenden annan uppfattning än stadsborna. Deras arbete och omgivning är orsaken. Då Du är ute för att *vinna klasskamrater*, icke för att ”imponera på lägre stående individer”, måste hela ditt uppträdande anpassas därefter. Glöm framför allt icke att Du och Dina kamrater för att kunna diskutera och övertyga måste veta varom ni skall diskutera. Du bör ha studerat den sak Du ger Dig in på.

Vi antar att ni vid första besöket lyckas få en smula kännedom om förhållandena på platsen: Vilka är högermän, liberaler, bondeförbundare, socialdemokrater. Ni vet också vilka som är oppositionellt sinnade. ”lutar åt vårt parti” eller ”vill ha opposition” eller ”är missnöjda”. Sök vinna dessa senares förtroende. Utgå dock aldrig ifrån att någon är omöjlig att vinna. Det beror mest på Dig själv om Du lyckas. Försök få vederbörande att ta emot en agitationskrift. Men glöm aldrig att det talade ordet oftast har större övertygelsekraft än det skrivna.

Vid andra besöket – samma plats bör besökas till dess resultat är nått, d. v. s. organisation bildats – företas först allmän husagitation med litteraturspridning, vilket för övrigt också kan ske vid första besöket. Samtidigt som bekantskaperna från detta ytterligare påverkas. Även bör de inbjudas (om platsen ligger så nära) till Din egen organisations kamratmöte och där knytas närmare rörelsen. Är det lämpligt, bör också ett mindre agitationsmöte ordnas, där någon håller ett kort och sakligt agitationsföredrag, särskilt berörande det arbetande folkets svårigheter och vägen därur. Det första föredraget bör således hållas om *dagskraven* – det är en senare fråga att tala om våra principiella problem. För att få folk samlat kan också en mindre fest ordnas, varunder personlig agitation skall bedrivas.

Genom att på detta sätt under en sommar flera gånger besöka en och samma plats, där utföra samvetsgrant och väl planlagt arbete, får vi en ny organisation för vår rörelse. Visar sig detta dock omöjligt, så bör i varje fall en del nya medlemmar erhållas till närmast liggande organisation. Dessa sammanslutes i en *bycell*, som håller sina egna möten och i sin tur arbetar på att breda ut rörelsen.

Vilken organisation bör helst bildas? Är det lämpligast bilda cell, ungdomsklubb eller kommun? Det beror på omständigheterna. Kan man icke få mer än 5 à 7 medlemmar, är det lämpligast att i början bilda en cell, vilken som ovan anförts anslutes till närmast liggande kommun. Den har emellertid egen styrelse, 3 personer, som sköter arbetet, tar upp avgifter o. s. v. Desslikes söker den sprida partipressen, till en början genom lösnummerförsäljning på lördagarna (samma person erhåller varje lördag ett exemplar, så att han får ”vänja” sig vid tidningen), men så fort som möjligt genom prenumeration hos postverket. Av ekonomiska och arbetsbesparande skäl bör prenumeration dock ske pr kvartal. Då bycellen får tillräckligt många medlemmar, kan den (förutsatt att praktiska skäl talar därför, att den ligger för långt

avlägsen från den äldre kommunen, ligger i en folkrik by, som kan bära en "egen" kommun etc.) bildas om till självständig kommun.

Ungdomsklubb bildas om det är mest ungdom som är intresserad. Medlemmarna kan vid starten vara över 23 år – det är icke åldern som är avgörande, det är att vi vinner *största antal* arbetare. En ungdomsklubb kan f. ö. många gånger vara lämpligare, den arbetar smidigare, kan lättare ordna möten som tilltalar ungdomen o. s. v. Så fort ske kan, d. v. s. så snart klubben får tillräckligt många medlemmar därför, och tillräckligt många äldre sådana, bör också kommun bildas. Därvid bör dock ses till att ungdomsklubben får behålla nödig ledning, äldre kamrater som har vana vid organisationsarbete, som har en smula pondus och kan leda ungdomen.

Arbetarkommun bildas då man på den bearbetade platsen har att göra med övervägande äldre arbetare, som är intresserade av kommunalpolitiken – deltagande i ett val, ställande av krav på fattigvårdsstyrelsen, skolstyrelsen eller liknande.

Oavsett vilken organisation som bildas skall den äldre hjälpa de nykomna kamraterna igång med arbetet. Den hjälpen kan, då vi har att göra med icke föreningsvana kamrater, få utsträckas över ett halvår. Det är emellertid bättre så än att "ravsa ihop" en organisation med resultat, att denna sedan ramlar efter en tid, ja, kanske aldrig kommer i gång. Sker detta dröjer det lång tid innan vi kan få en organisation på platsen. Att "hjälpa" en ny organisation betyder att besöka dess möten, vara med på styrelsens sammanträden, hjälpa till att göra i ordning fest- och mötesprogram, ordna kamratmöten, lära de ledande kamraterna i styrelsen hur de skall sköta sina uppdrag m. m., m. m. Ett "barn" som "uppfostras" på detta sätt har "fosterfadern" glädje av, det blir partiet i regel till nytta. Glöm dock icke att den bästa uppfostran icke består i "föreläsningar" och predikningar, utan i att hjälpa kamraterna till *självverksamhet*.

Avsikten med vårt organisations- och skolningsarbete är att *breda ut* rörelsen, få så många organisationer som möjligt och att uppfostra starkast tänkbara *kader*. **Vi måste ha tusental ledare, kamrater som utan vacklan och slingerbultar förstår att ta snabba och kloka initiativ och även att mobilisera massornas för dessas genomförande. Hängivenhet, klokhet och aktivitet för saken!**

IV. Styrelser, olika kommittéer, revision.

A. **Styrelsen** bör väljas för helår; halvårs- eller kvartalsstyrelser hinner icke bli "varma i kläderna" förrän de måste avgå. Lämpligen bör endast halva styrelsen avgå åt gången. Detta är dock inte nödvändigt. En duktig och driftig kamrat skall naturligtvis inte avgå bara för formens skull. Suppleanter kan och bör delta i styrelsens möten. De kommer därigenom in i arbetet.

Styrelsen är gemensamt ansvarig för sitt arbete, ej bara för de olika besluten utan för varje enskild ledamots handlingar. Styrelsens ledamöter har således plikten att kontrollera varandra.

Styrelsen utser inom sig olika funktionärer: ordförande, sekreterare, kassör, litteraturchef, tidningskommissionär (i större organisationer med 7 styrelseledamöter, också ledare för det fackliga arbetet och för kvinnoarbetet). Bland suppleanterna kan utses (i kommun) ledare för ungdomsarbetet. Ordföranden bör även vara korresponderande sekreterare. Såväl dennes som kassörens adress skall rapporteras till partiet. (*Glöm ej att rapportera adressförändring!*)

Styrelsen är ansvarig för rapporteringen till parti och distrikt, för att redovisningen sker punktligt från kommissionärer och kommittéer, för mötens utlysande och ledning, för stadgars och besluts efterlevnad och fullföljande samt i övrigt för ordning och reda i organisationens hela verksamhet.

*Kom ihåg att där de bästa och duktigaste kamraterna väljas i styrelsen, det högsta förtroende medlemmarna kan ge, där arbetar organisationen också bra. Styrelseuppdraget får icke tas på en höft, icke ”skötas på den tid som blir över ifrån massor av andra uppdrag.” Styrelsen för en kommun har på sitt ansvar om vår rörelse på vederbörande plats har inflytande i politiskt och fackligt avseende. Styrelseuppdraget för partiorganisationen går **före uppdrag utom rörelsen.***

Som regel gäller att våra driftigaste kamrater skall koncentrera sina krafter på att leda partiorganisationen. Utan en stark partiorganisation inget inflytande överhuvudtaget bland massornas organisationer.

Ordföranden. Organisationens representativaste man är ordföranden, vilken även kan bekläda sysslan som korresponderande sekreterare. På hans duglighet, initiativkraft och ordningssinne, men även kamratlighet och gemyt, beror det ofta om en organisation skall kunna uträtta något. Inga sömngångare på ordförandeposten!

Ordföranden sammankallar styrelsen till möten, uppsätter förslag till dagordning för styrelse- och organisationsmöten, leder helst styrelsens och organisationens förhandlingar, kontrollerar i första hand att stadgar och beslut efterföljes och att organisationens räkenskaper är i ordning, övervakar att kommittéerna fullföljer sina uppdrag och i tid redovisar sina medel och rapporterar över verksamheten samt att samtliga funktionärer och styrelsen *själv i stadgeenlig tid rapporterar till kommun, krets, distriktet och partiet.*

Kassören. Organisationens solidaste person är kassören. Han har nämligen hand om räkenskaperna, om ekonomin, som är organisationens grundval. Den som skall bekläda kassörens ansvarsfulla post måste vara känd framför allt för ordning och stadga samt att icke blanda ihop egna och organisationens medel. Däremot är det ej nödvändigt att vara kunnig i dubbel italiensk bokföring!

Kassören skall föra kassabok över organisationens inkomster och utgifter, dess skulder och tillgångar, icke göra utgifter annat än i enlighet med styrelsens eller organisationens beslut, styrka utgifterna med vederbörligen kvitterade räkningar eller kvitton, förvara eventuella värdehandlingar, göra tillgängliga medel räntebärande i en solid bank och ej röra sig med större summor än som är nödvändigt för löpande utgifter. Vid anfordran är han *skyldig* visa räkenskaperna för styrelsen och revisorerna. Han får icke tillåta någon medlem bli skyldig mer än *allra högst* 3 månader. Kassören bör vidare vara ordförande i ekonomikommittén. Kalla uppborrdsmännen till sammanträden för att lära dessa ”uppbördens konst”, samt se till att alla möjligheter utnyttjas för erhållande av en god kassa.

Sekreteraren. Sekreteraren skall föra styrelsens och organisationens protokoll, som *opartiskt*, korrekt och koncist skall återge mötesförhandlingarna. Detta innebär, att han skall anteckna alla förslag och fattade beslut, inkomster och utgifter, val och rapporter samt för övrigt vad som förhandlas å mötet. Diskussionsprotokoll behöver han ej föra.

Varje ärende behandlas i en paragraf för sig, så att icke val av revisorer och beslutet om en fest kommer ihop, lika litet som att en diskussion delas upp i två paragrafer. Väl förda protokoll är en prydnad för varje organisation!

Sekreteraren skall även, såvida ej annorlunda bestämmes, sköta organisationens reklamering, i tid affischera möten och fester. Honom åligger även att uppsätta rapporter till distrikt och parti, berättelser över organisationens verksamhet samt att se till att j utsända frågeformulär från distrikt- och partiledningen blir besvarade.

Litteraturchefen har en mycket viktig mission att fylla – om han rätt fattar sin uppgift. Honom åligger att dels hålla organisationen i kontakt med vad som utges och finns på

partiförlaget och dels organisera försäljningen av denna litteratur. Så fort en broschyr utkommit, bör han helst anskaffa den för att lära känna dess innehåll och sedan föreslå litteraturkommittén att rekvirera lämpligt antal exemplar, vilka planmässigt spridas. Vid särskilda tillfällen: basarer, sommarfester, militärutryckningar etc. göres extra ansträngningar.

Å mindre platser kan lämpligen samma person även *leda arbetet för partipressen*, men å större platser bör sysslan fördelas på flera händer, för att spridningen må bli mera effektiv. Det skall finnas en kommissionär för partipressen på varje arbetsplats, i varje by o. s. v., vilka varje månads-, kvartals-, halvårs- och årsskifte energiskt söker höja upplagan.

Har sådan uppdelning skett, åligger det chefen att hålla ordning på de underkommissionärer som måste vara behjälpliga med tidningarnas försäljning å åtminstone lördagarna vid verkstäder, offentliga platser, utfärder o. d., och skall han även ansvara för att redovisning för varje nummer sker *minst en gång i månaden*. All likvidering av tidningar bör åtminstone meddelas till kassören och noteras i kommunens böcker. Annars vet aldrig styrelsen hur organisationen står till boks hos tidningsföretaget.

Alla broschyrer expedieras från förlaget pr postförskott. För den skull är det lämpligt att, då en litteraturchef eller kommitté tillsättes, organisationen också anslår en 10 à 25 kronor till rörelsekapital för att utlösa de första försändelserna. Sedan försäljningen av dessa börjat, erhålles ju i fortsättningen medel till förnyade inköp från förlaget.

Ungdomsledare bör, i varje fall på platser där ungdomsklubb saknas, tillsättas. Uppgiften är given med namnet. Det är av utomordentlig betydelse för vårt parti att överallt samla ungdomen. Klubbar bör bildas överallt, i vilka ungdomen fostras till kommunister. Arbetet bör emellertid anpassas efter ungdomens kynne, allvar och förströelse omväxla.

Kommittéer. Antalet kommittéer och antalet ledamöter i varje blir beroende av organisationens storlek. Det goda med en kommitté är bl. a. detta, att den gör en hel del medlemmar till aktiva, något som de annars kanske ej blivit. Den minsta organisation har dock behov av litteratur- och tidningskommitté samt agitationskommitté med tre eller fem medlemmar i varje. En större organisation har säkerligen även behov av en särskild ekonomi- eller festkommitté. En medlem bör helst icke sitta i mer än en kommitté, varemot styrelsemedlemmarna eventuellt kan vara ordförande i var sin kommitté. Samarbete mellan kommittéerna hör äga rum, genom styrelsens förmedling, vid större allmänna fester, agitationsutflykter m. m. för att ernå bästa resultat. Kommittéerna bör ha en viss rörelsefrihet, men står i ansvar för sitt fögderi inför styrelsen, i sista hand inför organisationen. Varje kommitté är såsom sådan redovisningsskyldig en gång i månaden och avlämnar vid sin avgång fullständig rapport över verksamheten.

B. Räkenskaper och revision.

Kassaboken. Den icke minst betydelsefulla sidan av en organisations verksamhet är dess administration. Organisation med dålig ekonomi är ofta en svag sådan och en organisation med oordning, slarv och slentrian i räkenskaper och redovisningar har ofta dåliga finanser, men är även en ständig källa till split och arbetsolust. Enkla, överskådliga och ordentliga räkenskaper är en förutsättning för god ordning, men ärlighet, korrekthet och kontroll från medlemmarnas sida är lika viktiga betingelser för denna ordning.

Kassaboken är den viktigaste för en organisations räkenskaper. Exemplet på hur en kassabok skall uppställas ges i följande:

DEBET		KASSA- KONTO				KREDIT			
Januari 1933		Januari 1933							
Mån	Dato	Verif	Kr.	Kr.	Mån	Dato	Verif	Kr.	Kr.
Jan	1	An Kontant i kassan		10 20	Jan	3	Per Lokalhyra för dec.	15	–
»	7	„ Netto å nyårsvaka	60 20		»	3	„ D:o för studiecirk.	4	19 –
»	9	„ D:o å festen d. 6	15 30	75 50	»	10	„ Förlust. å barnfest.	6	–
»	10	„ 15 helbet. konting.	15 –		»	12	„ Konting. t. Partiet	6 90	
»	10	„ 7 halvbet. konting.	3 50	18 50	»	12	„ D:o till D. S.	6 90	19 80
»	11	„ Netto å Fr. Nord.	2 30		»	15	„ Inköp av brosch.	15 –	
»	11	„ Försålda brosch.	19 –	21 30	»	12	„ Anslag till D. S.	25 –	40 –
»	12	„ 3 helbet. konting.	3 –				Kontant i kassan		
»	12	„ 3 halvbet. konting.	1 50	4 50			den 31 januari		80 20
»	15	„ 2 inträd.-avgifter	2 –						
»	22	„ Netto å Leninfest.	23 –						
»	30	„ Översk. å försålda FD	4 –	29 –					
		Summa Kronor		159 –			Summa Kronor		159 –

Som synes avser den första sifferkolumnen detaljsiffrorna under det den andra är till för klumpsumman av inkomsterna eller utgifterna på samma dag eller ungefär samma dato. Specifikation på manliga och kvinnliga avgifter – där de är av olika storlek – är nödvändig för att underlätta revisorernas kontroll av medlemsavgifterna. Kassaboken bör ej belastas med detaljsiffror om fester, tidningsförsäljning och dylikt, vilket endast gör räkenskaperna mer krångliga. Dessa siffror biläggas i stället kassaboken i en fullständig rapport från vederbörande kommitté. För åskådlighetens skull ett exempel:

EKONOMISK RAPPORT

över inkomster och utgifter vid festen d. 31 dec. 1932.

Inkomster:

100 st. inträdesbiljetter à 75 öre
80 st. kaffebilj. à 50 öre
De kvinnliga kamraternas lotteri
Netto å läskedrycksförs.

Utgifter:

Lokalh. t. Folkets Hus 35.–
Föredrag 25.–
Kaffe, bröd m. m. 23.35
Inköp av läskedrycker 18.–
Musiker 30.–
Amatörlagets utgifter 8.45
139.80
Netto å festen 60.20
Summa kronor 200.–

Summa kronor 200.–

FESTKOMMITTERADE:

Sven Andersson.

Linnéa Karlsson.

E. Johansson.

Kvitton för utgifterna samt uppgift från vederbörande, som å festen handhaft någon avdelning, om hur mycket han fått in bifogas rapporten, som därigenom fyller alla anspråk på ordning och enkelhet. Den skall vara tillgänglig för revisorerna.

Dessa rapporter, liksom andra kvitton och värdehandlingar, förvaras i stora kuvert, i skrin e. d. och avskiljes de en gång reviderade papperen från de nya.

Vidare bör anmärkas, att i kassaboken alltid antecknas för vilket kvartal hyran betalats, vilken månad partikontingent erlagts, liksom vilken fest en rapport avser.

Alla utgifterna skall vara styrkta med behörigen kvitterade räkningar och stå i överensstämmelse med av styrelsen eller kommunen fattade beslut.

Kassaboken bör även uppta organisationens skulder och tillgångar – *helst bör en organisation icke ha några skulder* – eller också en inventarieförteckning, men helst bådadera.

Inventarieförteckningen bör då uppta detaljuppgifterna – antalet kaffekoppar, skedar, sångböcker m. m. – under det andra förs i klump. Exempelvis:

INVENTARIEFÖRTECKNING.

Tillgångar:		Skulder:	
5 st. aktier i Folk. Dagblad å 50 kr. pr aktie	250.–	Tryck och annonser	12.–
5 st. andelar i Folk. Hus 10 kr. pr andel	50.–	Lokalhyra	10.–
Kommunens fana	150.–	Rest å aktie	25.–
Kommunens kaffeservis	25.—	Behållning d. 31/12	685.45
Innestående ä bank	200.25		
Kommunens kontanta kassa d. 31/12	10.20		
Summa kronor	685.45	Summa kronor	685.45

De av organisationens tillgångar, som undergår värdeminskning – såsom servis, sångböcker etc. – bör naturligtvis på revisorernas förslag ned- eller avskrivas. Kommunens kassabok nedräknas varje månad och skall stämma med de uppgifter som lämnas i rapporten till D. S. och partiet.

Räkenskaperna avslutas pr kalenderår. Om sålunda en organisation bildas i augusti månad, föres ej räkenskaper från augusti till augusti, utan från augusti till årsskiftet och sedan exempelvis januari–december. Även detta för god ordnings skull.

Medlemsregistret.

Genom den enkla åtgärden att vid ett halvårs slut – om revision förrättas halvårsvis – dra ett streck med exempelvis rött bläck efter varje medlems sista inbetalning, har revisorerna den bästa tänkbara möjlighet att kunna kontrollera medlemskortet.

Registrets uppgifter kan avfordras medlemmarna vid inträdet och kompletteras efter hand. Genom en dylik registerföring kan partiet föra en ypperlig statistik över sina medlemmar i deras förhållande till parti och fackföreningar, men framför allt erhålla korrekta uppgifter angående medlemmarnas alla andra förhållanden, vilka uppgifter skulle underlätta arbetet.

Revisorerna – tre till antalet – skall granska räkenskaperna under löpande räkenskapstid och vid slutet avge rapport. De måste därvid tillse, att inkomster och utgifter i kassaboken stämmer, att kassan och värdehandlingarna är i behörigt skick, att kvitterade räkningar eller andra verifikationer styrker att räkenskaperna är ordentliga, kontrollera att kassa- och protokollsbok samt medlemsregister stämmer i sina uppgifter, att eventuella penningplaceringar är säkra, att f. ö. allt är i sin ordning. Där fel förekommer är det revisorernas sak att göra anmärkning – lämpligen genom en påpekning till styrelsen om felet är ringa – i annat fall är revisorerna medansvariga med styrelsen. Revisorerna bör även granska kommittéernas arbete, särskilt tidnings-, broschyr- och ekonomikommittéerna samt göra framställning till organisationen, då anledning föreligger, och vidare övervaka att tillgångar finns i behörig ordning och eventuellt föreslå avskrivningar av förstörda materialen. Det är slutligen även revisorernas plikt att tillse att organisationen fullgör sina skyldigheter till parti och distrikt, sålunda att rapporter och avgifter insändes och att redovisning sker för tidningar, broschyrer, insamlingar m. m. Annars är ju revisorerna lika slöa och slarviga som en försumlig styrelse eller kommissionär!

Vad revisionsberättelsen angår så- är denna ingen vidlyftig historia. Den bör ej uppta annat än sammanförda uppgifter, inga detaljsiffror, exempelvis:

Inkomster:

Behållning från föregående år	Kr. 15.–
Inträdes- och månadsavgifter	,, 25:50
Överskott å fester	,, 59:50
Summa	Kr. 100 . –

Utgifter likaså. Vidare uppgift om organisationens tillgångar och skulder samt ställningen vid revisionstidens utgång. Slutligen bör en fullständig inventarieförteckning biläggas berättelsen vid varje års slut. Där biblioteksräkenskaper o. d. föres måste revisorerna avge särskild rapport därom. Revisorerna har att till- eller avstyrka ansvarsfrihet.

V. Medlemsförpliktelser – partidisciplin.

Medlemsförpliktelser. Naturligtvis är det icke enbart styrelsens medlemmar som har förpliktelser. *Samtliga* medlemmar i en kommunistisk organisation har med medlemskapet frivilligt åtagna förpliktelser. Stadgarnas par. 4 säger därom:

Mom. 1. Partimedlemmarna är pliktiga att i sitt offentliga uppträdande alltid uppföra sig som *disciplinerade* medlemmar av en kämpande organisation. Om meningsskiljaktigheter förekommer om det riktiga handlingsättet skall dessa avgöras *inom* partiorganisationernas krets och sedan har man att handla enligt detta avgörande. För att varje partibeslut av alla partiorganisationer och medlemmar må genomföras med största energi måste om möjligt varje fråga läggas fram till prövning och avgörande för massan av partimedlemmar. Medlemmarna får i sitt offentliga uppträdande icke glömma, att den värsta disciplinära förseelsen och det *värsta felet* i kampen dock är att rubba eller kanske t. o. m. bryta sönder den *gemensamma frontens* enhetlighet.

Det är varje partimedlems plikt att försvara partiet. Den som glömmar detta och i stället offentligt angriper detsamma, näste behandlas som motståndare till partiet.

Mom. 2. Brott mot partidisciplinen medför bestraffande åtgärder från respektive partiorgans sida. Arten och graden av straffåtgärderna avväges så, att de svarar mot förseelsen och vederbörandes ställning inom partiet eller arbetarrörelsen i övrigt.

Mom. 3. Frågan om partimedlems uteslutning upptages av vederbörande organisation och kan ställas till högre stående partiledning. Beslutet kan överklagas till högre partiinstans. Till dess beslut om uteslutning är stadfäst, avlägsnas den beslutet gäller från partiarbetet.

Utom i fall av grövre brott mot partidisciplinen och partiets intressen, då uteslutning kan följa så snart förbrytelsen är konstaterad, kan varning tilldelas eller den skyldige suspenderas för viss tid från medlemskap. Ingen må dock dömas på lösa rykten lika litet som hithörande frågor bör dras inför allmänt medlemsmöte, förrän styrelsen *företagit noggrann undersökning* och kan förete ordentlig utredning. Den anklagade bör kallas till möte, där hans sak behandlas och han får tillfälle att försvara sig. I händelse saken anses så klar, att *styrelsen* beslutar bestraffning, vilket många gånger kan vara ändamålsenligt, äger den dömde rätt att klaga hos medlemsmöte. Varje medlem äger rätt att till partiets ledning överklaga beslut om ådömt straff.

VI. Partiets organisatoriska byggnad. – Grundorganisationer.

Celler: Om partiets grundorganisationer säger stadgarnas par. 5:

Mom. 1. Partiets grundorganisationer är: drift-, by- och bostadsceller, fackklubbar, kvinnoklubbar, stadsdelsföreningar, kamratföreningar och organisationer av likartad karaktär, samt kommunen, där den ännu inte organiserats på grundval av celler, klubbar och föreningar.

Mom. 2. På arbetsplatser, där partiet har driftcell, skall samtliga partimedlemmar på arbetsplatsen tillhöra denna organisation.

Mom. 3. Partimedlemmar, som är sysselsatta å arbetsplatser, där ingen driftcell finns, skall organiseras i andra grundorganisationer.

Mom. 4. Grundorganisationernas uppgift är: partiarbete bland arbetar- och bondemassorna genom systematisk agitation och propaganda. Värvande av nya medlemmar och prenumeranter på partipressen, spridning av partiets litteratur, bedrivande av kultur- och upplysningsarbete bland partimedlemmarna och övriga arbetare, segt och ihärdigt arbete för erövrandet av funktionärsplatser inom arbetarnas massorganisationer, ingripande i arbetarnas

ekonomiska strider och deras belysande ur revolutionär klassynpunkt, samt erövrande av ledningen av klasstriderna genom outtröttligt arbete för klassens intressen.

Mom. 5. För utförande av det löpande arbetet utser grundorganisationen en styrelse, bestående av 3, 5 eller 7 medlemmar. Styrelsen är ansvarig för arbetet.

Det bör icke glömmas att organisationen skall vara smidig. Huvudsaken är att vi kan vinna flesta möjliga arbetare. Cellerna, som bildas förnämligast i större samhällen, bör för den skull helst ha *minst* fem eller fler medlemmar. De kan eljes icke arbeta. Kommuner får icke uppdelas mekaniskt, bara för att få många celler. Kommunstyrelsen skall hjälpa dem på traven. Möten bör hållas varannan vecka. Där möten hålles endast en gång i månaden dör det hela gärna bort. Helst en gång i kvartalet hör cellerna ordna inbjudningsmöten – samma med kvinno- och fackklubbar samt kommuner – till vilka sympatisörer, prenumeranter på våra tidningar med familjemedlemmar inbjudes. Dessa möten bör vara trevliga: ett anförande, en tablå, sång, musik o. d. Nya medlemmar bör intas.

Cellernas sociala karaktär. Samtliga celler är i sin egenskap av grundorganisation likställda, lika ansvariga och till sin karaktär i detta avseende jämställda. driftcell på sina respektive arbetsplatser samt av de arbetslösa som bor inom bostadscellens verksamhetsområde.

Beträffande cellernas sociala innehåll kommer de i följande ordningsföljd: drifts-, by och bostadscell.

Driftscellen är ur social synpunkt den för partiet betydelsefullaste. Varför? Därför att driftscellerna tillför partiet industriarbetarna. De är mest socialt likställda. De arbetar för ungefär likartade löner. Deras arbetstid är i stort, med små avvikelser, lika lång. Deras arbetsvillkor i övrigt är också någorlunda likartade. Detta proletariat är det mest avancerade, mest helgjutna och slagfärdiga och därigenom blir det partiets elittrupp. Industriarbetarna är de värdefullaste trupperna under dagskampen, men framför allt i den stora, slutligt avgörande striden mot kapitalismen.

Även under det socialistiska uppbyggnadsarbetet, sedan arbetarklassen störtat kapitalismen och upprättat proletariats diktatur, kommer industriarbetarna att bli kärnan i den revolutionära armén.

Bycellen är näst driftscellen ur social synpunkt den betydelsefullaste. Bycellen är egentligen en kombination av drifts- och bostadscell. Den har släktdrag med driftscellen därigenom att den innesluter den eller de arbetare som i många avseenden står industriarbetarna närmast, nämligen lönearbetarna vid de stora jordegendomarna. Samtliga statare, drängar, pigor, daglönare och andra lönarbetare, anställda vid de stora jordgodsen, anslutes till bycellen. Utöver dessa arbetarkategorier innesluter bycellen även den eller de hantverkare, som finns på platsen, samt kolonister, torpare, arrendatorer, åbor och småbönder, som bor inom bycellens verksamhetsområde. Genom de senares anslutning till bycellen får den släktdrag av bostadscell.

Bostadscellen kommer som nummer tre ifråga om social betydelse. Bostadscellernas medlemmar består exempelvis av hantverkare såsom skomakare, frisörer, skraddare o. s. v. samt av hembiträden, kontorspersonal, handlande, städerskor, hjälpkvinnor och utav den eller de arbetare, som bor inom bostadscellens verksamhetsområde, vilka ännu icke lyckats organisera driftscell på sina respektive arbetsplatser.

Härav framgår att sammansättningen av bostadscellens medlemmar skiftar i socialt avseende avsevärt. Medlemmarna arbetar skilda från varandra. Arbetstiden varierar högst betydligt. Somliga har kanhända åtta timmars arbetsdag, andra tio och en del såsom t. ex. hembiträden tolv å fjorton timmars arbetsdag. Arbetlönen kan skifta i samma utsträckning. Likaså arbetsvillkoren i övrigt.

Det säger sig självt, att sammanhållningen icke är lika helgjuten och klassmedvetandet icke lika utvecklat inom bostadscellens medlemsstock som inom driftscellen. Detta innebär å andra sidan icke, att det finns flera sorters kommunister: ”bättre” och ”sämre”. Visst inte. Samtliga medlemmar av vår rörelse är i denna egenskap likställda, likaberättigade, lika goda och lika dåliga, oavsett de tillhör drifts-, by- eller bostadscellerna.

Fackklubbar: Utan inflytande i arbetarnas massorganisationer kan partiet aldrig vinna verklig styrka. Främst gäller detta om *fackföreningarna*. Socialdemokraterna söker förvandla dessa från organisationer för alla arbetare till rena partiorganisationer. Avsikten är att binda fackföreningarna fast vid de socialdemokratiska ledarnas politik, vilket blir detsamma som att de kopplas fast vid den kapitalistiska staten. I stället för att tillvarata arbetarnas intressen i kampen för dagskraven, att bli ett medel till kapitalismens störtande och socialismens uppbyggande predikas som följd av socialdemokraternas inflytande att fackföreningarna skall ”ta hänsyn” till kapitalisternas intressen.

Samtidigt som de kommunistiska fackklubbarna är grundorganisationer för partiet, med uppgift att organisera de kommunistiskt tänkande fackföreningsmedlemmarna, har de uppgiften att stärka fackföreningarna såväl organisatoriskt som ideologiskt samt att stärka partiets inflytande bland de fackorganiserade. Fackklubbar bör för den skull bildas i varje fackförening. De skall arbeta under vederbörande kommunstyrelsens ledning i fråga om alla aktioner som gäller hela kommunens verksamhet, men så långt görligt självständigt ifråga om sitt eget fack, förhållandena inom sin egen fackförening. (Deras uppgifter i fackföreningarna som för aktioner belyses på annat ställe.) Av stor vikt är, att fackklubbarna drar in också sympatisörer i arbetet för vårt parti genom exempelvis inbjudningsmöten och andra lättare arrangemang. Fackklubbarna bör ha styrelser på minst 5 personer. Ordentlig uppbörd är synnerligen viktig, vadan uppbördsmän bör finnas på varje arbetsplats, som regelbundet uppber avgifterna och redovisar dessa till klubbkassören, vilken i sin tur redovisar till kommunkassören. Även bör varje fackklubb tillsätta kommissionär för vederbörande partiorgan liksom för Folkkalendern och annan partilitteratur. Speciellt är det av vikt att fackklubbarna sprider partiets fackliga litteratur.

Kvinnoklubbar. Före 1924 arbetade kvinnoklubbar inom vårt parti. Genom direktiv från Komintern beslutades avveckla de speciella kvinnoorganisationerna. Efter 1929 har återigen på vissa platser kvinnorna arbetat i egna underorganisationer. Partikongressen 1932 beslöt också att kvinnoklubb kan bildas som grundorganisation. Kongressen var av den mening, att det ibland går lättare att vinna kvinnorna för partiet om de får bilda egna grundorganisationer. Dock får denna sak inte genomföras mekaniskt. Genom kvinnoklubbs bildande aktiviserar man flera kamrater, vilka börjar yttra sig på mötena, tvingas sätta sig in i styrelserna och deras uppgifter, allmänt partiarbete, partiets program och olika detaljuppgifter – vi får med andra ord en större kader också bland kvinnorna. Då dessa spelar en utomordentlig roll för vårt arbete, kan betydelsen härav aldrig överskattas.

Kvinnoklubben är en partiets grundorganisation med samma organisatoriska och politiska uppgifter som denna. I detta avseende hänvisas till partiets stadgar same kvinnoresolutionen vid 1932 års partikongress. Kvinnoklubb skall bildas på varje plats, där vederbörande kommun anser, att partiets inflytande bland kvinnorna därigenom ökas.

a) **Medlemskap i kvinnoklubb o. s. v.** Medlemskap i kvinnoklubb är ej obligatoriskt för de kvinnliga medlemmarna. Det fackliga arbetet och partiarbetet i övrigt får ej eftersättas genom medlemskap i kvinnoklubben. Endast de kamrater som är intresserade av klubbens arbete och genom detta drages mer in i aktivt partiarbete bör tillhöra klubben.

Klubben är ingen ”konkurrent” till kommunen, ingen särorganisation med självständig verksamhet, utan en del av partiets lokalorganisation. Kommun styrelsen skall, där så

erfordras hjälpa klubben med lokalfrågan, talarkrafter o. s. v., liksom klubben skall efter förmåga genom skolning av nya medlemmar få fram nya krafter i det gemensamma arbetet, samt genom fester, basarer o. d. stärka partiets ekonomi.

Även i propagandaarbetet utåt kompletterar klubben på ett synnerligen viktigt område, arbetet bland kvinnorna, kommunens övriga verksamhet. Detta arbete är inte enbart en kvinnornas och kvinnoklubbarnas uppgift, utan en gemensam partiuppgift. Liksom de i olika styrelser och kommittéer invalda kvinnliga partimedlemmarna inte bara "representerar kvinnorna" utan är representanter för samtliga kamrater i partiet.

b) **Klubbens bildande.** Sedan kommun eller kommunstyrelse beslutat bilda kvinnoklubb, utses några kamrater, kvinnliga eller manliga, att förbereda arbetet och leda klubben till dess nya kamrater skolats upp. En energisk husagitation sättes i gång och trevliga inbjudningsmöten ordnas med kort föredrag i anknytning till lokala och i övrigt aktuella frågor som speciellt intresserar de kvinnor man söker nå. Inbjudningsmötena kan lämpligen gälla vissa kvinnogrupper, t. ex. arbeterskorna vid viss fabrik, sömmerskor, hembiträden, partimedlemmarnas kvinnliga anhöriga och bekanta o. s. v. Ett kort agitatoriskt flygblad med meddelande om tid och plats för mötet, kvinnoklubbens bildande m. m. gör god nytta. Likaså bör kvinnliga kamrater medverka med kort anförande, deklamation, sketch m. m. Finns ungdomsklubb, kan även denna måhända deltaga. Vid husagitationen liksom vid inbjudningsmötena har man till hands anmälningsblanketter och antecknar noggrant de nya medlemmarnas namn och adress.

c) **Klubbmöte.** Klubben bör ha bestämd lokal och mötestid. Detta underlättar arbetet. På de flesta platser är det lämpligt med två möten pr månad. Ett arbetsmöte och ett mera samkvämsartat. Styrelsen skall se till, att mötena inte sammanfaller med kommunmöten o. dyl. Alla parti- och förbundskamrater, även manliga, har givetvis rätt att övervara klubbens möten, liksom kvinnoklubbens medlemmar har rätt deltaga på samtliga möten, anordnade av kommun eller ungdomsklubb eller deras underorganisationer.

Nödvändigt är att nya medlemmar särskilt tas om hand av styrelsen och övriga kamrater, man hälsar dem välkomna, intresserar sig för dem och söker snarast möjligt ge dem något lämpligt uppdrag, som kan stärka deras intresse för klubben och partiet.

Klubbmöte skall börja punktligt och själv skall styrelsen infinna sig i god tid och vara de sista, som lämnar mötet. Styrelsen ser till att lokalen är i ordning. En röd bordsflagga bör finnas på talarstolen eller bordet även vid arbetsmöte, gärna även blommor. Ordföranden reser sig upp och hälsar med några hurtiga ord de närvarande välkomna och mötet öppnas och avslutas med sång. Tag alltid sångboken till mötet och öva ibland in nya sånger.

d) **Arbetsmöte.** Utöver behandling av inkomna cirkulär och skrivelser, propaganda för av kommun eller ungdomsklubb anordnade möten o. d. hålles inledning eller upplysningsföredrag i någon fråga, helst med efterföljande debatt. Det är inte nödvändigt eller lämpligt att alltid söka få någon av partiets "stjärntalare" eller eljest ledande kamrat, som föredragshållare. Viktiga; e är att skola upp de egna medlemmarna som inledare. Ämnen finns massvis: Kommunismen, kommunismen eller socialdemokratien, arbetslöshetsfrågan, militärfrågan, arbetarklassens ställning till religion och nykterhet, konfirmationsundervisningen, sexuella spörsmål, ålderdomspensioneringen, sjukkasselagen, fattigvård, barnavård, skol- och andra kommunala frågor, kvinnorna och det fackliga arbetet, Kooperationen, Sovjet-Unionen, varför man gått in i kvinnoklubben, kvinnoklubbens uppgifter o. s. v.

e) **Samkvämsmöte.** Samkvämsmöte bör läggas så, att det lockar de utomstående kvinnorna. Inte något långt och tungt föredrag utan antingen ett kort agitationstal eller något upplysningsanförande i någon aktuell eller i övrigt intressant fråga. Vidare bör förekomma

sång, musik, massdeklamation, sketch. Serveras kaffe, bör kaffekokningen förläggas så, att även kaffekommittén får höra föredraget och deltaga i debatten. Lokalen bör helst vara lite festligt klädd, styrelsen och kommittéer har röda halsdukar. Röda bordsflaggor och blommor får inte saknas och helst bör talarstolen vara klädd i rött o. s. v.

Mötet bör givetvis förberedas i god tid och samtliga medverka vid agitationen, biljettförsäljning m. m. Var enda en kan personligen agitera för klubben och dess möten.

Då kvinnoklubbarna är grundorganisationer faller det av sig själv att de anslutes till partiet genom vederbörande *kommun*, *icke direkt* eller på annat sätt. Kvinnoklubbarna i vårt parti har heller ingen egen riksorganisation som socialdemokraterna. I riksomfattning skötes de speciella kvinnofrågorna i sista hand av partiets Arbetsutskott och dess Sekretariat. Under Arbetsutskottet sorterar emellertid ett Kvinnoutskott, som *förbereder* de speciella kvinnofrågor, vilka hänskjutes till detsamma.

Stadsdelsföreningar förekommer, som framgår av namnet, endast i städer. De är också i sin tur underorganisationer till kommunerna. Deras uppgifter är därmed givna: uppsamlade av medlemmar, organiserande av propaganda- och annat arbete i vederbörande stadsdel (exempelvis har de en viktig uppgift att tillse det drift- och bostadsceller finnes överallt där sådana kan bildas), förberedande och genomförande av demonstrationer, förberedande av kyrkofullmäktigeval, tillvarata missnöje och positivt utnyttja detta ifråga om allt som rör lokala frågor o. s. v. Exempel visar att stadsdelsföreningar kan bli till stor nytta för partiet i den mån de ledes aktivt och smidigt.

Arbetarkommunerna är såväl grundorganisationer som upptagare av sådana. De har *främsta* ansvaret för partiet i den borgerligt administrativa enheten *socknen*, kommunen. Därav också ursprungligen den senare delen av deras namn. Partistadgarnas pr. 6 säger om deras funktioner:

Mom. 1. Arbetarkommunerna är partiets geografiska enhet på den lokala platsen och skall omfatta samtliga grundorganisationer inom området.

Mom. 2. Allmänt medlemsmöte eller kommunkonferens väljer styrelse för kommunen och utgör den högsta ledningen för densamma. Styrelsen är ansvarig för kommunens arbete. Allt arbete för rörelsen på platsen ledes, organiseras och kontrolleras av kommunstyrelsen.

Mom. 3. Kommunen kan med C. K:s tillstånd utsträckas till att omfatta större geografiskt område än den lokala platsen.

En kommun med celler och fackklubbar står så att säga med flera fötter på marken. Den arbetar på många olika områden och drar undan för undan upp en ständigt större kader. Framgången är nästan given. Allmänna medlemsmöten i en dylik kommun kan inskränkas till en gång i kvartalet. Naturligtvis skadar det dock inte om de hålles oftare – förutsatt att de är väl förberedda och ledes rappt och utan söl. Styrelsen har att tillse, att celler, fack- och kvinnoklubbar är i aktivitet på deras respektive områden. Av synnerlig betydelse är att tillräckligt många uppborrdsmän tillsättes, som hämtar medlemmarnas kontingenter – så fort en medlem blir skyldig längre tid skäms vederbörande i regel att besöka mötena, vägen *ur* organisationen är beträdd. Kommunkassören bör för den skull kalla uppborrdsmän och underkassörer till möten, där betydelsen av deras arbete inpräntas, liksom de får lära sig metoderna att "handskas med medlemmarna". Duktiga och kamratliga uppborrdsmän kan få samtliga medlemmar att punktligt erlagga avgifterna och att utföra partiarbete, slöa och likgiltiga sådana förstör medlemmarna.

Med ombud för fack-, respektive kvinnoklubbar bör kommunstyrelsen hålla regelbundna möten. För dessa finns ju en massa intressanta frågor av såväl facklig som politisk natur.

Varje medlem bör anse det vara en självklar plikt att så ofta som möjligt värva nya medlemmar.

Kommunkretsar. Där inom den borgerliga kommunen finns *mer än en* partikommun bör så fort anledning ges *gemensamma* möten hållas. Framförallt skall detta ske före val till kommunalfullmäktige, före kommunalstämma, före val till kyrkofullmäktige o. s. v. Där skall då gemensamma framgångsmetoder diskuteras, gemensamma kandidatlistor sättas upp, socknen delas upp i agitationsområden, som i minsta enskildhet skall genomgå o. s. v. Den kommunala gruppens arbete skall också övervakas – de kommunala representanterna sitter icke i kommunalfullmäktige eller andra institutioner för att följa sin egen personliga uppfattning, de sitter där för att föra *kommunistisk* politik. Självfallet skall dock samarbetet ske under de *kamratligaste* former.

Kommunkretsens ledning skall också övervaka det allmänna agitationsarbetet inom sitt område, detta såväl vad gäller skriftlig som muntlig agitation. Där en fackförening arbetar inom samma socken bör dess medlemmar, oavsett att de tillhör två partikommuner, hålla gemensamma möten före fackföreningsmöte eller eljes så fort detta påfordras. Stadgarnas par. 7 säger om kommunkretsar:

Mom. 1. Finns två eller flera arbetarkommuner inom den borgerliga kommunen, sammanföres dessa till en organisatorisk enhet – kommunkrets.

Mom. 2. Kommunkrets håller möte eller konferens i regel en gång i kvartalet.

Mom. 3. Kommunkretsens styrelse väljes på kretsmöte eller, där avstånden är stora, på kretskonferens. Styrelsen bör som regel förläggas på centralaste plats.

Mom. 4. Kommunkretsens styrelse leder, organiserar och kontrollerar partiarbetet inom respektive områden samt utgör det ledande organet för alla kommunala aktioner inom den borgerliga kommunen.

Mom. 5. Minst två av styrelsemedlemmarna för kommunkretsen skall delta i kommunala gruppens sammanträden.

Kretsorganisationer (i regel omfattande landstingsvalkretsar). Om dessa kretsar säges i partistadgarnas senast anförda paragraf:

Mom. 6. Distrikt med många kommuner kan, därest distriktskonferens så beslutar, uppdelas i kretsar omfattande större områden än en borgerlig kommun. Kretsen handhar ledningen för organisations- och övrig parti- verksamhet, anordnar kamratmöten, studiekurser o. s. v.

Mom. 7. Kretsens arbete ledes, organiseras och kontrolleras av en under distriktsstyrelsen sorterande kretsstyrelse.

Mom. 8. Kretsens administrering beslutas på kretsmötet eller kretskonferensen.

Som redan anförts omfattar dessa kretsar, vilka alltså sträcker sig över flera borgerliga kommuner, en *landstingsvalkrets*. I distrikt där vissa städer utgör en landstingskrets skall dessa tillhöra den kretsorganisation inom vilken de är belägna. Vid val utser D. S. den kommun inom vederbörande stadslandstingsvalkrets, som skall leda valarbetet. Kretsledning väljes på kretskonferens, vilken kan hållas åtminstone en gång pr halvår, höst och vår, då resp. säsongers arbete planeras. Utöver gemensamma agitations- och studieuppgifter – ordnandet av agitations- och föreläsningsturnéer, som på detta sätt blir billigare alldenstund vederbörande talare kan utnyttjas mera effektivt – består dessa kretsars uppgifter i agitation och gemensamma kandidatlistor före landstingsval. Ledningen bör sätta en ära i att organisera fram partiavdelningar på alla viktigare platser inom kretsen.

Distriktsorganisationer behandlas i partistadgarnas par. 8:

Mom. 1. Högsta partiinstans inom ett distrikt utgöres av distriktskonferensen. Distriktets organisationer sammankallas till distriktskonferens en gång varje år. Extra distriktskonferens kan sammankallas genom

distriktsledningen, eller då hälften av inom distriktet befintliga partiorganisationer så fordrar, eller genom Centralkommittén.

Mom. 2. Distriktsstyrelsen utses på distriktskonferensen och är distriktets högsta partiorgan mellan distriktskonferenserna. Antalet medlemmar i distriktsstyrelsen och dess olika utskott bestämmas av konferensen.

Mom. 3. Distriktsstyrelsen utser distriktssekreterare (ombudsman). Denna bör ha varit partimedlem minst 2 år. Valet av distriktssekreterare skall godkännas av C. K.

Mom. 4. Distriktskonferensen utser revisorer, som har till uppgift att kontrollera distriktets hela administration och ekonomiska verksamhet.

Mom. 5. Distriktsstyrelsen genomför centralkommitténs beslut och skall för förverkligande av vissa arbetsuppgifter tillsätta särskilda organ. I spetsen för dessa skall i regel ställas medlemmar av distriktsledningen, vilka skall utföra arbetet under ledning och kontroll av distriktsstyrelsen.

Mom. 6. För att höja partiets aktionsduglighet och enhetliga slagkraft och möjliggöra en effektiv ledning och kontroll över arbetarkommunernas verksamhet, skall arbetarkommunerna i alla angelägenheter politiskt och organisatoriskt erhålla anvisningar och direktiv av vederbörande distriktsstyrelse.

Distriktstyrelserna är näst Centralkommittén partiets *viktigaste* ledande organ. Ledamöterna av D. S. har *fullt upp att göra* med denna funktion. Den får icke skötas "vid sidan om". De erfarnaste, smidigaste, mest energiska, kunnigaste kamraterna bör vi sträva efter att få som medlemmar av D. S. Naturligtvis kan vi icke få detta omedelbart, men det är perspektivet. Betänk blott vad kamraterna har att göra: *ordföranden* skall leda och övervaka arbetet, framförallt bör han leda agitationen på nya platser, *sekreteraren* och *kassören* skall hålla kontakten med organisationerna; om det inte finns studieledare skall den förre också leda studiearbetet; *kassören* skall se till att alla kommuner ordentligt insänder kontingenter; *facklige ledaren* övervakar arbetet i fackföreningarna – tänk blott på valen till fackliga kongresser –; *ungdomsledaren* skall hålla kontakten med ungdomsdistriktets styrelse (*bäst är om de två styrelserna kan ligga på samma plats*) och hjälpa till att få ett sig ständigt utvidgande och gott arbetande sådant. En kamrat skall leda och organisera arbetet för vinnande av arbetarkvinnorna. Därtill kommer en rad av andra uppgifter, som icke får försummas av en bra arbetande D. S. Denna bör känna "sitt" distrikt i alla fyra väderstrecken, och likaledes känna kamraterna i de olika organisationerna. Kunna animera och sporra dem, ingjuta något av det "tusan-djäklar" som aldrig släpper taget och på allt sätt uppmuntra dem till en aldrig vilande verksamhet. En ledning, som ständigt är i spetsen, drar andra med sig, en ledning som sover, kan döda intresset hos den livligaste. Därför är den viktigaste egenskapen hos D. S.- ledamöterna *aktivitet och systematiskt* uppträdande, organisationssinne.

Distriktstyrelsen bör icke flyttas varje år, lika litet som nya medlemmar varje år får väljas. Måste nyval företas, bör det ske successivt. Det är nämligen omöjligt att lära känna ett distrikt på ett år och då D. S. ideligen flyttas. Arbetet lider oerhört av detta. Det är ändamålsenligt att samtliga ledamöter i D. S. är bosatta på *en plats*, det blir billigare och arbetet går mycket lättare. Det ligger ingen som helst demokrati i att D. S. ledamöterna är utströdda över hela distriktet, man skapar därigenom endast arbetsoduglighet. D. S. på en plats bör bestå av 7 ledamöter.

Helt avlönade ombudsmän. Så stora våra distrikt nu börjar bli, skall de allmänt övergå till helt *avlönade ombudsmän*. En duktig och ordentlig kamrat skaffar sin egen avlöning. Vid sidan om avgiften till ombudsmannakassan, som fastställs på konferensen, med en viss summa på varje kommun, beräknad efter en avgift av exempelvis 10 öre pr medlem och månad, kan ombudsmannen då han är uppfinningsrik ordna en eller ett par fester i varje kommun och därigenom få nödigt tillskott till utgifterna. Ombudsmannen, som i regel är distriktssekreterare, skall *icke* sitta på expeditionen mer än som är nödigt. Han skall åtminstone ett par gånger om året besöka varje organisation i distriktet, då om möjligt först ett offentligt möte hålles (ännu bättre är samkväm eller inbjudningsmöte) och sedan enskilt möte

med instruktionsföredrag. Det är icke nödvändigt att ombudsmannen alltid håller agitationsföredrag, han kan också hålla föreläsning med några ljusbilder – balloptikon är billiga både i inköp och drift. Är det svårt att få en ombudsman? *Detta kan icke få hindra. Vi måste försöka om och om igen till dess vi lyckas. Och en duktig kamrat, åtminstone om han icke är fast anställd i stat eller kommun, kan lika gärna förtjäna 50 kr. i veckan som anställd i rörelsen som han tjänar detta i en osäker fabriks- eller annan anställning.*

Glöm icke att ombudsmännen är förutsättningen för stadga och ständig framgång i våra distrikt – naturligtvis förutsatt att vi får fram de bästa.

I de större distrikten går vi in för en *speciell* ombudsman för Folkets Dagblad vid sidan om partiombudsmannen. Ombudsmännen för tidningen avlönas av denna genom procent på annonser och trycksaker, prenumeration och försålda lösnummer. Tidningens ombudsman bör vara bosatt på den största platsen inom distriktet, exempelvis residentsstaden, alldenstund han kan ta mest annonser. Givetvis bör han dock också besöka samtliga andra platser. Till en början skall han se till att driva upp såväl den prenumererade upplagan som lösnummerförsäljningen på varje plats vi har organisationer. Så fort dessa platser är besökta, skall ombud för tidningen anskaffas *också på andra platser*, som samlar prenumeranter och åtminstone på lördagarna säljer lösnummer. Av stor betydelse är också att samtliga ombud lämnar *nyheter* till tidningen.

Partikongress. I stadgarnas par. 10 bestämmes angående partikongressen:

Mom. 1. Partikongressen är partiets högsta instans och skall hållas vart tredje år. Extra partikongress kan inkallas av C. K. på eget initiativ. Extra partikongress skall inkallas då hälften av partiets medlemmar kräver detsamma. Partikongressen betraktas som beslutsmässig då minst hälften av alla partimedlemmar är representerade vid densamma.

Mom. 2. Kallelse till ordinarie partikongress skall utfärdas av C. K. senast tre månader före kongressens öppnande.

Mom. 3. Partikongressen erhåller rapport från C. K. och från revisorerna, fattar beslut om partiets programfrågor och i alla politiska, taktiska och organisatoriska frågor, väljer C. K. och revisorer o. s. v.

Mom. 4. Endast de valda ombuden har rösträtt å kongressen.

Mom. 5. Varje kommun äger rätt sända ett ombud på varje påbörjat 100-tal medlemmar. Omkostnaden för representationen bestrides av kommunen. Resefördelning tillämpas.

Mom. 6. Kommunerna avgör själva formen för valet av ombud.

Till ovanstående behöver inget annat framhållas än betydelsen av att alla kommuner såvitt möjligt representerar på partikongressen. Till denna föreliggande förslag bör så vitt möjligt behandlas före valet av ombud, liksom kongressens förhandlingar och beslut bör ägnas noggrann överläggning efter ombudens hemkomst. Varje parti- och förbundskamrat bör i största utsträckning göra sig förtrogen med samtliga kongressbeslut och sätta en ära i att medverka till deras genomförande. Efter *kongressbeslut*– eller mellan kongresserna beslut av C. K. – kan där behandlade frågor icke diskuteras. Besluten skall genomföras.

Centralkommittén. Den högsta ledningens mellan kongresserna myndighet och funktion behandlas i par. 11:

Mom. 1. Centralkommittén är partiets högsta organ mellan kongresserna. C. K. representerar partiet, leder hela det politiska och organisatoriska arbetet, utser den centrala tidningspressens redaktörer, vilka arbetar under C. K:s ledning och kontroll, organiserar och leder de företag, som är av betydelse för hela partiet, fördelar krafterna och handhaver den centrala kassan. C. K. leder arbetet inom riksfractionerna.

Mom. 2. C. K:s medlemsantal och suppleanternas antal bestämmes av partikongressen.

Mom. 3. C. K. väljer inom sig ett sekretariat, som har att verkställa det löpande arbetet.

Mom. 4. Partiets funktionärer väljes av C. K. som även utser ordförande.

Mom. 5. C. K. fastställer landets indelning i distrikt och ändrar distriktets gränser när så erfordras.

Mom. 6. En av C. K:s medlemmar skall tillhöra Sverges Kommunistiska Ungdomsförbunds Centralstyrelse.

Mom. 7. C. K:s ledamöter, som är bosatta i Stockholm eller dess omedelbara närhet, utgör Arbetsutskottet. Den av Centralkommittén valda medlemmen i S. K. U:s Centralstyrelse skall ha säte och stämma i dettas V. U.

A. U. handhar partiets löpande göromål, organiserar dess aktioner, utfärdar manifest och cirkulär samt är verkställande myndighet i överensstämmelse med partiets program och stadgar, samt av kongressen fattade beslut.

Mom. 8. A. U. anställer behövlig teknisk personal.

Kommunistiska partiet är byggt på *kollektivitetens* grund. Dess ledning är kollektiv, C. K:s och mellan dennas sammanträden A. U:s (Arbetsutskottet) ledamöter är lika ansvariga. Socialdemokraterna väljer ordförande och sekreterare på kongress, fastställer deras löner o. s. v. Så icke inom det kommunistiska partiet, vilket som sagt väljer *kollektiv ledning*. C. K. utser på första möte efter kongress sin ordförande samt övriga funktionärer, vilka således är ansvariga inför den kollektiva ledningen. Denna i sin tur är ansvarig inför kongressen. Det är av stor psykologisk och praktisk betydelse att ledningen för ett kämpande parti är kollektiv. Därigenom inpräglas att arbetet liksom ansvaret och bestämmanderätten icke ligger i någon eller några enskildas händer.

VII. Arbetet i de kommunala institutionerna.

Våra ledamöter i kommunala organ har en mycket viktig uppgift att fylla. En rätt och riktigt förd kommunalpolitik skapar åt partiet respekt och förtroende. Förutsättningar för en riktig kommunistisk kommunalpolitik är dock att det råder ett intimt *samarbete* mellan våra valda kamrater och arbetarorganisationerna, främst partikommunerna och dessas styrelser.

Offentliga möten skall utlysas särskilt när viktiga frågor i fullmäktige står på dagordningen. De kommunistiska fullmäktige och ledamöterna i olika kommunala institutioner skall konstituera sig som grupp och på gruppmötena diskutera de kommunala angelägenheterna. Vid dessa gruppmöten *skall kommunstyrelsen vara representerad*. Om möjligt bör kommunmötet diskutera och uttala sig i större frågor. De kommunala representanterna skall avlägga rapport så ofta det är nödvändigt på kommunmötet. Ett kommunistiskt mandat är ingen privat egendom, utan *tillhör organisationen*. Varje medlem av partiorganisationen bör vara informerad i kommunala frågor.

Yrkandena om vissa anslag till arbeten eller understöd hör ställas i samband med statförslagen och på så tidigt stadium att de kan behandlas av drätselkammaren eller kommunalnämnden. Kommunisterna bör särskilt beflita sig om följande:

- 1) Arbeta åt arbetslösa mot avtalsenlig lön,
- 2) Kontantunderstöd utan återbetalningsskyldighet för dem som icke kan få arbete,
- 3) Kommunal bostadsproduktion,
- 4) Fria skolmaterial och läroböcker,
- 5) Saklig kritik mot den kommunala byråkratin, bekämpa maktfullkomlighet, otjänstvillighet och mångsyssleri,
- 6) Förbilliga administrationsapparaten genom sammanslagning av industriella verk etc.

Studiecirklar kring ämnet kommunalkunskap är lärerika och till stor hjälp, som lägges så att praktiska kommunala frågor som varit och är aktuella inom den borgerliga kommunen kommer upp till behandling. Alla motioner, yrkanden och förslag, liksom avgivna reservationer skall av gruppstyrelsen överlämnas till kommunstyrelsen. Avskriften användes vid nyval för att bevisa vårt arbete, men är naturligtvis användbara vid alla aktioner för rörelsen.

VIII. Organisationernas ekonomi.

Organisationernas ekonomi spelar stor roll. Där det finns några tiar i kassan känner sig styrelsen på ett helt annat sätt "fast i sadeln", än om den har en massa skulder. Den vågar mer. Föredrag och fester kan ordnas – det spelar inte så stor roll om en mindre förlust uppstår. Stämningen blir en helt annan i en organisation med kassa än där sådan saknas. Praktiskt taget varje organisation kan, om inte precis ha god ekonomi, så dock slippa dras med skulder. Framförallt beror det på *kassören* om så är fallet. Är denne ordningsam in i minsta detalj, blir denna anda så småningom förhärskande i organisationen. Är kassören slarvig sprider sig detta, hela arbetet går snart på sned. Förväxla nu icke ordning med olidligt pedanteri och en snålhet som icke vågar eller vill ge ut ett öre. Verklig ordning sammanhänger med system i hela uppträdandet och utesluter ingalunda uppslagsrikedom efter breda linjer; med uppslagsrikedom följer också förmåga att lätt och utan att det stöter utnyttja varje tillfälle att "göra pengar". "För lata svin är marken alltid frusen", säger ett gammalt ordspråk – "för den som förstår sin sak finns det guld överallt", skulle man också kunna säga.

Uppbörd av kontingenter. Grundvalen för organisationernas ekonomi är kontingenterna. Dessa torde i. n. varieras mellan 1 kr. och 50 öre pr månad. Därav går 15 öre för halv- och 30 öre för helbetalande medlem samt 10 öre för arbetslös till partiet. Den senare avgiften kan erläggas ur kommunkassan eller tas upp av vederbörande medlemmar. Till distrikt erlægges kontingent, varierande mellan 25 à 40 öre pr medlem och månad – till kretsarna brukar kontingenten vara så liten att den oftast icke tas ut av medlemmarna – vadan det icke blir mer än några ören kvar till kommunen. "Detta kan vi icke administrera på", förklarar kamraterna lite varstans. Alldeles riktigt! Synnerligast som det för halvbetalande medlemmar och arbetslösa icke ens blir det anförda beloppet. Men det blir än mindre möjligheter att administrera om kontingenten icke *uppbäres ordentligt*. Detta är tyvärr fallet i många organisationer. Därifrån kommer också de flesta svårigheterna: medlemmarna försvinner och organisationen står trots många nyintagningar och stampar på samma ställe. Organisationen blir en gästgivaregård. Folk kommer och folk går. Slutligen bestjäles partiet både på avgifter och medlemmar. Dess möjligheter att göra något blir mindre, dess årsberättelser oriktiga.

Vi måste få ett *ordentligt uppbördssystem* i parti- och ungdomsförbund. Vi kan i de politiska organisationerna få det nära på lika bra som i fackföreningarna. Vi skall i vår rörelse ha det lika bra. Hur skall vi erövra makten och bygga upp ett nytt samhällssystem, om vi icke kan bygga upp revolutionära organisationer med vilka makten skall erövrats? Redan tidigare har framhållits det ofrånkomliga i att ha *tillräckligt många uppbördsmän* – en på var tionde medlem eller en å varje arbetsplats, om denna icke är så stor, i vilket fall vi måste ha fler –, att dessa varje månad måste uppbära kontingenterna, att kommunkassören måste sammankalla uppbördsmännen då och då för att lära dem hur deras arbete skall utföras o. s. v. *Uppbördsmännen* är i viss mån kittet, det sammanhållande bandet i organisationen. Endast de som passar därtill hör väljas. (Styrelsen bör före valet ha förslag färdigt till såväl uppbördsmän som andra befattningar; att komma till ett möte där olika poster skall väljas utan förslag och utan att de man ämnar föreslå är vidtalade är ansvarslost, det medför tidsförlust och tråkigheter på mötet, den ena efter den andra avsäger sig och slutligen sker valet fullkomligt på en höft, de minst lämpliga blir utsedda.)

Om avgifter säger partistadgarnas par. 13:

Mom. 1. Kontingenten till partiet utgår med 30 öre för hel- och 15 öre för halvbetalande medlem per månad. Halvbetalande är alla kvinnliga medlemmar, manliga under 18 år samt dessutom alla som har en årsinkomst understigande 1,200 kronor.

Mom. 2. Kommunen erlägger för varje arbetslös medlem 10 öre per månad till partiet.

Mom. 3. Nya medlemmars första månadskontingent utgör/ samtidigt inträdesavgift till partiet.

Mom. 4. Befriade från kontingent är sjuka medlemmar samt de, som fullgör sin värnplikt.

Mom. 5. Partimedlem, som utan angivande av giltig orsak under tre månader icke inbetalar sin avgift, anses ha utträtt ur partiet.

Mom. 6. Distriktskontingenten bestäms på distriktskonferensen.

Mom. 7. Kommunkontingenten bestäms på kommunens årsmöte.

Mom. 8. Alla kamrater med bättre ekonomisk bärkraft bör varje månad lämna *ett extra bidrag* utöver den i stadgarna fastställda kontingenten till partiets stödorganisation. Kommunen bör insända dessa medel jämte den summa kommunen beslutat anslå till stödorganisationen samtidigt med den ordinarie kontingenten.

Stödorganisation. Mom. 8 är att hänföra till partiets stödorganisation. Denna fungerade utmärkt före pågående kris. Den hann dock icke riktigt utvecklas. Under bättre tider kommer den säkerligen i en eller annan form att utvidgas på nytt och medföra för partiet ökade arbetsmöjligheter. Partiledningen äger rätt att besluta om dess ikraftträdande även mellan kongresserna. Avgifterna bör dock vara fastställda i förhållande till olika inkomster, eljes kan lätt godtycke uppstå. Avgifterna till stödorganisation kan icke bli annat än "frivilliga". Underlåtenhet att erlægga dem, kan icke medföra uteslutning. Men naturligtvis underlåter ingen kommunist att erlægga frivillig avgift.

Ekonomikommitté. Åtminstone i större organisationer bör vid kassörens sida finnas en *ekonomikommitté*. Kassören är ordförande. Kommittén har enbart till uppgift att skaffa pengar – dess förslag bör dock alltid godkännas av styrelsen. Att på organisationernas möten besluta om *mindre* fester och andra små tillställningar är fullständigt överflödigt. Annorlunda är det med stora sommarfester, basarer o. d. Dock bör ekonomikommittén framlägga ordentligt utarbetade förslag innan behandlingen sker. Vid varje möte kan serveras kaffe, säljas litteratur o. d. Vid inbjudnings- och samkvämsmöten tas mindre inträde, hålles en liten auktion, försäljes gåvor o. d. Någon gång kan samkväm med dans ordnas, då många tillfällen ges att få in några kronor. Därtill kommer större fester och basarer – till de senare behöver verkligen få inköp göras. Gåvor tas emot, såväl av medlemmar som av utomstående. I största möjliga utsträckning bör f. ö. alltid ihåggkommas, att *egna krafter skall användas*. Dessa kan hålla en kort föreläsning och läsa dikter, en "Blå-Blusen-trupp" kan uppföra ett mindre teaterstycke, föredra sketcher o. d. En mindre sångkör presterar sång, musikkapell musik o. s. v. Allt går om man bara vill och vidtar ordentliga förberedelser. Har man bara en gång försökt, födes nya uppslag och bättre förmågor utan svårighet.

Vid ordnandet av föredrag, föreläsningar, studiekurser o. d. kan lämpligen allmän insamling företas för att undvika förlust. Blir det några kronors vinst är det ju så mycket bättre. Utomstående ger gärna en slant, framför allt om en populär talare kan anskaffas. Naturligtvis bör inträde tas, trots insamlingen. Ordentlig reklam skall göras och biljetter säljas i förväg. Därigenom stegras blott intresset och utsikterna att få fullt hus ökas. Så ofta som möjligt bör också kollekt tas upp. Ursäkten att "det är inte vanligt här", godkännes inte. Har man blott en ordentlig motivering, ger klasskamraterna gärna en slant. De vet att vi icke som socialdemokraterna har fackföreningskassorna att ösa ur.

På varje plats bör en gång om året, kan det ske två gånger är det så mycket bättre, ordnas en kvinnornas fest eller basar. Denna ges ett speciellt namn, som sedan återkommer och etsar sig in i allmänhetens medvetande. Till dessa basarer skall de kvinnliga kamraterna (naturligtvis ordnas den under ekonomikommitténs erfarna ledning) sy en massa varor och skänka. Om möjligt skall man söka intressera platsens alla arbetarkvinnor för att delta med gåvor. Då många har svårt att komma ifrån på grund av plikter mot barnen, kan en speciell avdelning ordnas för de senare på exempelvis söndagseftermiddagen. Naturligtvis bör också under en dylik fest allt göras för att väcka kvinnornas intresse för vår rörelse.

Ytterligare kan ordnas musikaftnar – man kan alltid få några som spelar och kanske även någon som håller ett kort föredrag om musik – litteraturaftnar, där den revolutionära litteraturen naturligtvis har sin givna plats, små tillställningar som ägnas radio och grammofon, bioföreställningar och föreställningar med ljusbilder ur arbetarna liv m. m.

Ännu en gång: *finns ordningssinne, uppslagsrikedom och energi kan god ekonomi skapas i varje organisation.*

IX. Skriftlig agitation.

Arbete för partipressen. Partipressen är vår bästa agitator. Folkets Dagblad kommer *dagligen*, ger nyheter och belyser alla politiska och andra frågor ur kommunistisk synpunkt. Den kommunistiska pressen är *obunden åt alla håll*. Den företräder endast det arbetande folkets intressen. Den är vår bästa hjälpare. Kommer därtill att Folkets Dagblad är en av de bäst redigerade tidningarna – otvivelaktigt den bäst redigerade arbetartidningen – så är det en självklar sak att vi måste lägga ned det största intresse och det noggrannaste arbete på att sprida denna och andra våra tidningar.

I varje organisation måste finnas speciella kamrater som har hand om spridningen av partipressen. En huvudkommissionär skall stå i spetsen och till sin hjälp ha tillräckligt antal underkommissionärer. Dessa är så fördelade, att de når varje arbetsplats i samhället, varje geografisk del därav o. s. v. *Tidningskommittén* – kamraterna i denna befrias så vitt möjligt från annat partiarbete – bör sätta som närmaste mål att få dubbelt så många prenumeranter som det på platsen finns organiserade kommunister. Är det nått skall de självklart sikta ännu längre. Såväl ur ekonomisk som arbetssynpunkt bör man lägga an på att få respektive års-, halvårs- eller kvartalsprenumeranter. Såväl tidningen som arbetarna tjänar därpå och kommittén får mindre arbete. Först i sista hand och naturligtvis hellre än att inte få någon prenumerant alls, bör månadsprenumeranter tas.

Lösnummer bör spridas åtminstone varje lördag – Folkets Dagblad är synnerligen lättsåld. Dock skall inte en kamrat åläggas att varje vecka sälja 100 ex. För den händelse så många rekvideras, skall dessa delas upp, så att varje medlem i tidningskommittén får 10 ex. var. Dessa behöver han icke stå i en gathörna och ropa ut, *helst* skall var och en skaffa sig *fasta av nämare*, som en gång för alla förklarar sig villiga att ta lördagsnumret. Försäljaren har då endast att dela ut sin upplaga, hans arbete är utfört på några minuter. Denna metod har framför allt det goda med sig, att de ordinarie nummerköparna efter någon tid blir så vana vid tidningen, att de prenumererar på densamma.

Tidningskommittén bör sträva efter att på *närliggande platser* få ombud för tidningen, varigenom dennas spridningsområde ständigt vidgas. Desslikes bör de söka erhålla så många *kaféer, restauranger* samt *rak- och frisérsalonger* som möjligt som prenumeranter. Därigenom får vi också andra än arbetare att börja läsa tidningen.

Inom tidningskommittén skall en kamrat utses att vara nyhetsförmedlare. Det är orimligt begära att folk skall läsa tidningen om den icke innehåller några ortsnyheter. Sådana är emellertid inte ideliga uppmaningar ”besök kommunmötet”, ”redovisa tidningen”, ”köp litteratur”, ”besök festen” o. 1. Dyliga saker skall *helst annonseras*, i varje fall bör de i görligaste mån *rensas bort* ur tidningens *textavdelning*. Nyheter är emellertid allt som berör en större allmänhet och har verkligt nyhetsvärde. *Allt!* Men naturligtvis bör vi inte reklamera för politiska motståndares tillställningar. Nyhetsmeddelarna får dock finna sig i att redaktionen i sista hand avgör vad som skall in, på annat sätt går det icke att redigera en tidning. Alla meddelanden skall vara *korta*, koncisa. Inga överflödiga utsvävningar, det blott ger redaktionen onödigt med arbete, ty det kan icke publiceras. *Nyhetsmeddelarna* skall heller icke skriva politiska artiklar – då bleve tidningen full med sådana. *Viktigare* saker skall de

emellertid *telefonera* in – större *eldsvådor*, allvarligare *olyckor*, *förskingringar*, *avskedanden*, strejker, utvidgning av arbetet på en arbetsplats o. s. v. Samma dag dylika och andra viktigare meddelanden är publicerade bör extra lösnummerupplaga rekvireras.

En nyhetsmeddelares främsta bud vid sidan om snabbheten är *vederhäftighet!* *Osanna meddelanden skadar för år framåt*. Motståndarna tar dem till intäkt för påståendet att "Folkets Dagblad ljuger alltid". Vi ger dem onödiga vapen i händerna mot oss. Vår sak är så stark, att vi inte behöver lämna oriktiga uppgifter.

Kom ihåg att vi skall göra vår press till den mest spridda, *Folkets Dagblad till Sverges största arbetartidning*.

Litteraturspridning. Partiet utger en rad populära småskrifter i olika frågor. Meningen är naturligtvis att dessa skall spridas. Därför bör varje organisation ha en litteraturkommitté – eventuellt kan tidningskommittén ha hand också om denna sak – som ständigt har ett mindre lager av partiets småskrifter. Hur skall dessa spridas? Är det en konst att sälja litteratur? Ja, det är allt så. Att lägga en del skrifter på ett bord vid ingången till möteslokalen, medför sannerligen ingen avsättning. Gå omkring i bänkarna före mötets början och "visa" broschyrerna. Den som inte vill köpa slipper. Men en intresserad arbetare köper alltid någon broschyr så fort han får en del i handen till påseende. Det finns alltid någon fråga, som han behöver sätta sig in i. Och vid diskussioner på arbetsplatsen bör ju olika broschyrer framhållas såsom belysande den diskuterade frågan. Naturligtvis bör också parti- och förbundskamrater uppmanas att köpa, de behöver före alla andra sätta sig in i de politiska problemen. Partiets politiska och andra broschyrer innehåller nämligen *riktlinjer* i vederbörande fråga, det är således nödvändigt att studera genom dem för att veta hur partiet "lägger upp" det avhandlade problemet.

För att så mycket lättare kunna omedelbart rekvirera utkomna broschyrer och småskrifter bör litteraturkommittén ha en mindre kassa, som dock bör revideras av revisorerna, så att den alltid är fullt juste. Det minsta ekonomiska trassel, den minsta misstanke ifråga om perfekt handhavande av pengar, kan förstöra den bästa organisation.

Såväl tidnings- som litteraturförsäljare bör *alltid* få åtminstone en del av provisionen för egna behov. De förlorar alltid en del pengar, även om förlusten inskränker sig till ett minimum där de iaktar ordning och omedelbart redovisar det sålda. Huvudkommissionären skall se till att det senare sker och på så sätt vänja samtliga kamrater vid den minutiösaste ordning.

X. Fabriks- och facktidningar.

Varje driftscell bör så snart som möjligt skapa en fabrikstidning. Olika slag allt efter de lokala möjligheterna, arbetsplatsens storlek o. s. v. kan begagnas. Följande typer är de vanligaste:

Väggtidning. En dylik är synnerligen enkel att åstadkomma. Någon av kamraterna på arbetsplatsen tecknar en vignett med tidningens namn och eventuellt någon yrkessymbol eller dylikt. På denna tidning uppklistras *lämpliga artiklar ur den kommunistiska pressen* – detta är en god reklam för vår press – eller kritiska artiklar ur den övriga pressen, skämtbitar etc. Många variationer kan tänkas. Emellertid får tidningen icke göras neutral, utan måste göras med tendens. Tidningen sättes upp på lämplig plats inom arbetsplatsens område. På detta sätt får även de arbetare, som icke är prenumeranter på våra tidningar läsa dessa, vilket är ett bra motgift mot den socialdemokratiska och borgerliga pressen. *Särskilt vid valtillfällena bör metoden tillämpas* alldenstund det då särskilt gäller att tillbakavisa motståndarnas lögn.

Hektograferad eller maskinskriven tidning. Denna typ medför den fördelen, att den kan framställas i flera exemplar. Bidrag måste inflyta rörande missförhållandena på arbetsplatsen, varvid tidningen skapar opinion bland arbetarna. Tidningen göres omväxlande med bidrag

från såväl medlemmar som sympatiserande arbetskamrater. Den hektograferade tidningen kan möjligen säljas för att på det sättet dels bedriva agitation och dels ge cellen tillskott i dess ekonomi.

”Yrkes”- eller branschtidning: På större arbetsplatser, där vi har livskraftiga celler, bör dessa söka få till stånd en regelbundet utkommande tidning för den egna och andra arbetsplatser inom samma bransch. Den bör redigeras på ett så pass omväxlande sätt, att den blir populär bland arbetarna. Även för denna gäller det att skaffa sig bidrag av sympatiserande arbetare. *Denna tidning bör icke uteslutande ges karaktären av en arbetsplatstidning.* Tidningen bör syssla med vederbörande arbetsbetsköparens profit, meddela faktiska upplysningar om utdelningen, vilka som är ägare etc. Den bör avslöja finanskapitalets behärskande av industrin, den bör syssla med icke enbart arbetarnas ekonomiska förhållanden utan även uppvisa den otrygga existensen för förmän, kontors- och lagringspersonal, teknisk personal, ritare och ingenjörer etc. Tidningen åsättes ett lämpligt pris och försäljes inom vederbörande arbetsbransch.

Ett utmärkt och efterföljansvärt exempel på hur dylika tidningar skall skötas såväl redaktionellt som ekonomiskt ger våra kamrater bland spårvägspersonalen i Stockholm. Deras ”Trafikmannen”, som utkommer en gång i månaden, utför ett utomordentligt arbete. Den bör spridas över hela landet bland trafikpersonal: *spårvägs- och järnvägsmän, chaufförer, sjöfolk o. s. v.*

XI. Rapportering.

Rapporter om medlemsantal och kontingenter. Den 15 i varje månad skall rapporterna vara distrikts- respektive partistyrelsen tillhanda. Massor av organisationer sölar därmed. De kan ligga flera månader efter med rapporteringen. Dylikt är resultatet av dåligt arbete. Ordföranden är en ”slöflock”, han övervakar icke ordentligt arbetet. Hans slöhet smittar de andra styrelseledamöterna, alla går slutligen och väntar på varann, talar illa om varann – ”det skall väl inte jag göra, det är hans uppgift” – och slutligen är hela organisationen i upplösning. ”Det går inte, det är bäst att lägga ned kommunen.”

I dylik situation skall kommunstyrelsen, om den felande är en cell eller fackklubb, ingripa och få ny ledning vald. Vederbörande distriktsstyrelse skall göra detsamma med odugliga kommunstyrelser. Felande och slarvig rapportering skapar svårigheter över hela linjen. De högre partiinstanserna blir hindrade i sitt arbete, får ingen riktig bild av läget i den försumliga organisationen. *Rapportera således i tid! Och rapportera riktigt!* Ta icke med blott hälften av medlemmarna! Rapportera icke fler arbetslösa än de som verkligen är det. Det är ovärdigt kommunister att bestjåla distrikt och parti på en del av medlemskontingenterna.

Rapporter om det politiska läget och organisationens arbete. Även om rapportblanketterna icke anger det, skall läget inom organisationerna anges. Hur många medl. har nytillförts, hur många är det i kvinnoklubben, ungdomsklubben, vilka fackklubbar finns och hur många medlemmar har dessa? Hur är det med organisationer på egen och närliggande platser? Hur är partiets förankring bland den omkringliggande landsbygdens befolkning? Hur är det med arbetet för partipressen? Hur många medlemmar deltar i studiearbete och vilka ämnen studerar de? *Viktigast av allt:* Hur är stämningen bland de partilösa arbetarna och bland de socialdemokratiska arbetarna? Omtala vad som gjorts för att vinna vederbörande. Allt detta och annat som bidrar att ge en ordentlig bild av läget skall en bra arbetande organisation rapportera. Första delen varje månad, andra delen åtminstone en gång i kvartalet.

XII. Våra organisationers möten.

Hur de nu är. I massor av fall är våra organisationers möten olidligt långtråkiga. Samma schablon varje gång, inget liv, ingen fart i det hela. *Styrelsen har icke förberett* mötet. Dagordningen upptar protokollsuppläsning, rapporter, nya frågor, avslutning. Förhandlingarna föres i släpig och långdragen takt. Medlemmarna går ifrån mötet uttråkade. Resultatet blir mindre antal besökare varje möte.

Medlemsmöten. Organisationernas möten skall vara så ordnade att vi längtar till dem. Börja aldrig ett möte med att säga: "Det var väldigt, va' vi är några. Varför är inte kamrat N. N. här mån'tro, varför är inte den här, och den, och den". Ty det betyder att de kamrater som är närvarande blir illa stämnda till mods.

Inställ aldrig ett möte för att endast en 6-7 kamrater är närvarande. Det kan bli ett värdefullt möte, fastän det ej är något massmöte. Inställa eller uppskjuta möten, det är början till slutet. Dagordningen skall genomgå oavsett antalet besökare. Varje mötesbesökare skall känna sig ha fått någon behållning av att han eller hon offrat 3-4 timmar en kväll av sin fritid. Då agiterar varje möte för sig självt sedan. Mötena bör ledas av ordföranden; det är oklokt att välja ny ordförande varje möte, om man icke har nog av skickliga sådana. (Angående mötesförhandlingar se längre fram.) Styrelsen skall ha noggrant förberett dagordningen å styrelsemöte ett par dagar i förväg. Mötet öppnas med sång, vilken omedelbart tas upp. Inga fem minuters väntan och ingen diskussion med åtföljande beslut om vilken sång som skall sjungas; ordföranden anger den saken. Därefter "protokollsuppläsning". Så "intagning av nya medlemmar", till vilka ordföranden riktar några hjärtliga hälsningsord. De skall klargöra meningen med vår rörelse, vad man väntar av den nya medlemmen – gott kamratskap, arbete efter förmåga och studium av våra principer och vår politik – samt förhoppning att vederbörande också värvar sina bekanta som medlemmar. Fjärde punkten är "meddelanden från styrelsen". Sådana lämnas om cirkulär från distrikt, parti och andra organisationer samt angående de åtgärder styrelsen vidtagit. Endast större och viktigare saker skall behandlas av medlemsmötet. Det är ett oskick som på många platser förekommer att långa diskussioner föres huruvida 5 eller 10 ex. skall rekvideras av Folkkalendern. Sådana saker bör hänskjutas till respektive kommittéer, och styrelsen ser till att dessa fyller sin plikt, d. v. s. *rekvirerar och säljer högsta antal*. Femte punkten kan vara musik, vilket lättar upp. Sjätte punkt är någon diskussionsfråga, beredd dock av styrelsen, som i tid utsett inledare. Denne skall verkligen ge en ordentlig inledning, kamratlig och animerande till debatt. Diskussionsfrågorna bör omväxla. Den ena gången någon som rör hela partiet, programmatisk, politisk, organisatorisk, ekonomisk. Den andra gången kanske någon som rör distriktet och den tredje någon fråga rörande förhållanden på platsen: kommunalpolitik, arbetslöshetens omfattning och vad vi kan göra för att hjälpa de arbetslösa, det fackliga arbetet, socialdemokraternas verksamhet och hur vi skall stimulera arbetet för att vinna de socialdemokratiska och partilösa arbetarna o. s. v. Slutligen kan lämpligen presteras "uppläsning" – agitatoriska dikter eller berättelser. Fel är det att ta upp massor av diskussionsfrågor, icke alla medlemmar vill blott diskutera. Före mötets avslutande bör ordföranden meddela dagen för nästa möte, mana medlemmarna att reservera den och att till mötet ta med nya medlemmar. Som avslutning kan serveras kaffe eller te. Nya frågor kan väckas efter diskussionsfrågan, men lämpligast är att de framföres till styrelsen redan före mötet.

Sträva efter att varje möte kunna ta in nya medlemmar!

Inbjudningsmöten lämnar bra tillfällen till propaganda. Antingen inbjudes *allmänheten* för behandling av någon lokal fråga (vägbygge, byggnadsfråga, kyrkobygge t. ex., skolfråga, skattefråga, arbetslöshetspolitiken m. m.), då inledare i förväg bör anges, helst f. ö. två, företrädande motsatta ståndpunkter, eller också enbart *sympatisörer*. I senare fallet skall mötet

ges en mera festlig prägel: sång, musik, föreläsning av dikter, kort agitatoriskt föredrag, tablå, sketcher, teaterstycke av en Blåblusen-trupp – något av allt detta skall presteras. Därtill bör servering ordnas; kaffe, frukt och andra förfriskningar kan ju alltid erhållas. Nya medlemmar hör alltid antecknas och omedelbart inröstas. Medlemsböcker skall så vitt möjligt omedelbart utskrivas och tillställas de nya medlemmarna.

Diskussionsmöten med socialdemokraterna – att ordna diskussionsmöten med ”rörelser” som icke har några arbetare bakom sig, är meningslöst – bör ordnas så fort någon viktig fråga står på dagordningen. Dock skall icke glömmas, att vi ordnar dessa möten för att klargöra för arbetarmassorna skillnaden i vår och socialdemokraternas uppfattning och inte för att få till stånd politisk varieté.

Ifråga om alla möten, hel- och halvoffentliga givetvis i första hand, gäller att de skall *noggrant förberedas*. Affischering skall ske överallt, personlig agitation bedrivs och biljetter helst säljas i förväg. Det sämsta av allt är att snåla på reklamen eller att utföra den slarvigt. Sådant medför i nittionio fall av hundra förlust. Därtill bör ihågkommas, att vi gör mötena för att vinna arbetarmassornas förtroende – allt uppträdande som motverkar detta syfte hör således bannlysas. Sakligt och vederhäftigt skall vi klargöra vårt program och våra strävanden.

XIII. Studieverksamhet.

Studiecirklar bör bildas så fort organisationerna når upp i tillräckligt medlemsantal. Drift- och bostadscell, fackklubb eller kommun får icke ombildas till studiecirkel. Denna måste alltid, om den skall arbeta på allvar, bildas av de medlemmar, som särskilt anmäler sig därför. Ifråga om studiecirkelarnas organisation och arbete hänvisas till Arbetarnas studiehandbok på Partiets förlag (Luntmakaregatan 52) av Nils Flyg. Vad arbetet beträffar gäller dock som regel, att kommunismens principer samt partiets politik och motsättning till sillénare och socialdemokrater först studeras. Därefter bör vårt organisationsarbete och våra stadgar studeras. Det är alldeles fel, då många kamrater tror att dessa senare frågor icke behöver studeras. Tvärtom skulle många svårigheter och många misstag utan vidare undvikas om medlemmarna allmänt kände organisationsproblemen. Som tredje och fjärde studieämnen bör upptas partiets inställning till fackföreningsrörelsen och kommunalpolitiker.

Vid studiet av alla dessa ämnen skall aldrig glömmas bort, att *partiet icke i första hand är ett propaganda – utan ett kämpande parti*. Propagandan är ett kampen föregående medel.

XIV. Mötesförhandlingar.

Allmänna regler. När styrelsens förslag till arbetsordning efter ev. ändringar eller tillägg blivit fastställd och överläggningen börjar, bör följande regler följas:

1. Ärendena skall upptagas i den ordning de förekommer på föredragningslistan, för så vitt mötet ej annorlunda beslutar.
2. Innan ordet förklaras ”fritt” i en fråga redogör ordf. för de stadgar och kongressbeslut – där sådana äger tillämpning – organisationen måste taga hänsyn till vid fattandet av sitt beslut.
3. Alla talare antecknas och uppropas av ordf. i den ordningsföljd de anmäler sig. Så snart ordf. överlämnat ordet åt en talare, stryker han honom från talarlistan, och när han slutat förklarar ordf.: ”N. N. har ordet, nästa talare N. N.”
4. Talare, som allt för mycket och allt för länge avviker från ämnet, bör därom kamratligt göras uppmärksam av ordföranden.

5. Alla yrkanden antecknas av ordf. i den följd de framkommer. Anser ordf. att han ej helt uppfattat yrkandets innebörd, begär han att få det skriftligt.
6. Framkommer yrkanden (förslag) som icke står i direkt samband med eller som går på sidan av ämnet, tages dessa under särskild behandling, först sedan den föreliggande frågan blir avgjord.
7. Talare bör ytterst noga akta sig för att yttra sig förnärande eller använda opassande uttryck, som kan leda till osämja inom organisationen.
8. Församlingen bör iakttaga tystnad under pågående överläggning, och deltagarna bör ej falla varandra i talet. Den, som "önskar ordet" skall begära det, och får ej tala förrän hans tur kommer och han av ordf. uppropats, utom i de fall det gäller upplysningar och ordningsfrågor, vilka – med mötets tillåtelse – bör få förekomma mellan de på talarlistan antecknade talarna.
9. Varje talare bör yttra sig redigt, högt, klart och fortfattat. Gör han ett yrkande, bör det vara bestämt och helst framställas i slutet av anförandet, om möjligt skriftligt.
10. Om någon under överläggningen begär proposition eller tidsbegränsning skall detta, så snart den som har ordet slutat, ställas under proposition.

Detta sker på följande sätt

Ordföranden frågar: "Beslutar mötet att avsluta överläggningen, sedan de talare, som redan anmält sig, och de, som nu anmäler sig, haft ordet?"

Blir frågan med "övervägande ja" besvarad och ingen begär "votering" antecknas de talare som begär ordet, varefter talarlistans slut anges genom "streck". Därefter lämnas ordet endast för upplysningar och förslag till propositionsordningen.

Pågår överläggningen till dess talarlistan är slut, utan att någon begärt proposition, frågar ordföranden: "Är överläggningen slutad?" Begär ingen ordet, frågar ordföranden: "Är mötet redo att fatta beslut?" Besvaras detta med "övervägande ja", men inget direkt förslag föreligger, frågar ordföranden: "Beslutar mötet att diskussionen må utgöra svar på frågan?"

Om under pågående överläggning förslag om remiss, återremiss, bordläggning eller uppskov väckes, är det merendels praktiskt, att församlingen med ens avbryter den sakliga diskussionen för att uteslutande ägna sig åt sådant yrkande, såsom särskild fråga. Bifalles ett dylikt yrkande är därmed hela huvudfrågan för tillfället lagd å sido, och inga flera propositioner får i densamma framställas.

Proposition på gjorda yrkanden. Om det efter slutad överläggning endast föreligger ett förslag, uppläser ordföranden detta. Begär ingen ordet i anledning av förslaget, ställer ordf. det under proposition på följande sätt: 1) Bifaller mötet det föreliggande förslaget? 2) Avslår mötet förslaget? När ordf. på så sätt uttrönt vilken fråga, som fått de flesta rösterna, går han tillbaka till den frågan, exempelvis sista, om den fått de flesta rösterna. "Jag finner att mötet beslutat avslå det föreliggande förslaget." Begär ingen votering, innan klubban faller, har mötet fastställt sitt beslut i enlighet med ordförandens uppfattning av rösternas fördelning. Begär någon votering, skall förnyad omröstning företas medelst slutna omröstning (sedlar) eller handuppräckning. Helst det senare.

Föreligger flera förslag, och däribland förslag om remiss (kommittéutredning), återremiss (till styrelsen eller den kommitté, som haft frågan under utredning) eller bordläggning, ställes dessa förslag först under proposition. Bifalles något av dessa förslag är frågan därmed för tillfället avgjord. Föreligger icke remiss- eller bordlägningsförslag, men yrkande från kommitté, styrelse eller utskott, ställes först dessa, sedan alla andra förslag under proposition i den ordning de framkommit under överläggningen.

Då flera förslag föreligger uppläses ordf. dem i den ordningsföljd, som ovan angivits. Är förslagen vidlyftiga, lämpar det sig ej att ordföranden upprepar dem under propositionen, utan i stället namnges varje förslag efter förslagsställaren sålunda: "Bifalles kommitténs förslag?" – "Bifalles kamrat A:s förslag om avslag?" – "Bifalles B:s förslag?" – "Bifalles kamrat E:s förslag?" o. s. v. Höres vid någon av frågorna övervägande ja, går ordföranden tillbaka till, denna, omedelbart efter att han genomgått alla yrkandena, och framställer ånyo propositionen på densamma genom att yttra: "Bifalles alltså kamrat B:s förslag?" Höres även denna gång övervägande ja till frågan, yttrar ordföranden: "Jag finner den frågan med (övervägande) ja besvarad" och befäster beslutet med ett klubbslag. Därefter förklarar ordföranden: "Mötet har sålunda beslutat att bifalla (antaga) kamrat B:s förslag att ..." etc.

Med avseende på propositioner och beslut är följande att iakttaga:

1. Ordföranden får icke framställa dubbelfrågor såsom: "Antages kamrat B:s förslag?" eller "Bifalles eller avslås förslaget?" Frågorna skall vara sådana att de kan besvaras med ja eller nej.
2. Ordföranden måste alltid, hur ovisst det än ibland kan vara vilken mening flertalet hyllar, förklara en av frågorna vara med ja besvarad. Först därefter kan votering äga rum, på yrkande av någon bland församlingens medlemmar.
3. Ingen proposition får förklaras med nej besvarad. Svaret bör innehålla bifall till något visst yrkande.
4. Mötets medlemmar bör icke ropa ja eller nej så starkt, att det övergår till oljud; men fast och bestämt.
5. Sedan ordföranden uttalat, vilket förslag han finner med ja besvarat, bör han dröja med klubbslaget åtminstone tre à fyra sekunder, så att den, som har en annan uppfattning, hinner, om han så vill, begära votering (omröstning).

Omröstning (votering). Vid varje förklaring av ordföranden, att mötet beslutat så eller så, kan vilken röstägande som helst, innan klubban fallit, begära omröstning (votering), vilken icke får nekas. På omröstningen kommer då frågans utgång att bero.

Begäran om omröstning sker enklast genom ropet: "Omröstning!" eller "Votering!" Ordföranden svarar härpå med orden: "Omröstning (votering) är begärd och skall verkställas." Mötet övergår därefter till omröstningen.

Denna får icke begäras förr än ordföranden yttrat om något förslag, att han finner det antaget eller förkastat.

Ej heller kan omröstning tillåtas, om klubban fallit utan att omröstning begärts. Har omröstning begärts *innan* klubban fallit, men denna begäran undgått ordförandens uppmärksamhet, hör detta anmärkas och omröstning äga rum.

Omröstningen är antingen öppen eller sluten.

Den öppna omröstningen, som mest och helst bör användas, tillgår företrädesvis på så sätt att församlingen på uppmaning från ordföranden medelst handuppräckning röstar för det ena eller andra förslaget.

Vid all omröstning bör ordf. tillse att röstkontrollanter finnes eller tillsättes.

Före omröstningen verkställs justering av voteringspropositionen (propositionsordning), vilket tillgår så, att ordföranden säger: "De, som bifaller A:s förslag, räcker först upp en hand (eller röstar ja); de, det ej vill, räcker därefter upp en hand (eller röstar nej); vinner de sistnämnda har mötet bifallit B:s förslag. "Godkännes denna voteringsproposition?" Denna

fråga innebär blott: ”förklaras propositionen rätt uppställd?” Besvaras frågan jakande, verkställs omröstningen; annars får propositionen ändras.

Vid slutet omröstning begagnas papperslappar, på vilka ja eller nej skrivs. Dessa röstsedlar hopvikas (eller hoprullas) så, att skriften vid sedelns avlämnande ej synes (slutna sedlar). De bör icke vara märkta, d. v. s. icke förses med andra tecken än något av de nämnda orden.

Gäller omröstningen val anges namnet på den eller dem man önskar skall bli valda i stället för ja eller nej.

Omröstning på flera förslag. Vid omröstning får aldrig mer än två förslag åt gången upptagas, vilka ställas mot varandra.

Gäller det blott ett förslag, vi kan säga ett kommittéyrkande, som alltid först ställas under proposition, så framställer ordföranden propositionen sålunda: ”Bifaller mötet kommitténs förslag?” (Ja, ja, nej). ”Avslår mötet kommitténs förslag?” (Nej, nej, ja.) ”Mötet har således beslutat antaga kommitténs förslag.”

”Votering” begäres av någon.

Ordföranden: ”Votering är begärd och skall företagas.” Detta sker genom handuppräckning eller sedlar på så sätt som förut påpekats.

Föreligger två förslag blir propositionen i stort sett densamma.

Ordföranden: ”Bifaller mötet kommitténs förslag?” (Ja, ja, nej.) ”Bifaller mötet A:s förslag?” (Nej, nej, ja.) Finner ordf. att t. ex. kommitténs förslag fått de flesta ja-rösterna, återupprepar han propositionen på detta förslag för att förvissa sig om att han uppfattat fördelningen av rösterna riktigt.

Begär någon ”Votering” verkställs denna så, att mötesdeltagarna först (om omröstningen sker medelst handuppräckning) får rösta på det förslag som ordf. ansett fått de flesta ja-rösterna och som därför kallas huvudförslag och senare på det andra förslaget, som kallas motförslag. Vid slutet omröstning kan huvudförslaget med fördel kallas ja-förslag och motförslaget nej-förslag. Föreligger flera förslag och ordföranden vid justeringen under första propositionsordningen, som i regel företages medelst acklamation (ja- och nej-rop) angett de olika förslagen med förslagställarens namn, t. ex.:1) ”Kommitténs förslag om ...” 2) ”A:s förslag att ...” 3) ”B:s förslag att ...” 4) C:s förslag.” 5) D:s förslag” och i acklamation funnit att kommitténs förslag erhållit de flesta ja-rösterna, men någon innan klubban fallit begärt votering, så blir kommitténs förslag huvudförslag. Mötet måste då bestämma ett motförslag som skall ställas mot kommitténs förslag i (huvud)-voteringen. Detta sker på följande sätt:

Ordföranden: ”Antages till motförslag A:s förslag?” (Ja, ja, nej.) ”Antages B:s förslag till motförslag?” (Ja, ja, nej). ”Antages C:s förslag?” (Nej, nej, ja.) Antages D:s förslag till motförslag mot kommitténs förslag i huvudvoteringen?” (Nej, nej, ja.)

Om ordföranden funnit att B:s förslag fått de flesta ja-rösterna återvänder han till detta förslag och förnyar propositionen på detta: ”Antager mötet således B:s förslag till motförslag i huvudvoteringen?”

Begär någon i detta fall votering, innan klubban faller, verkställs denna, som kallas kontra-propositions-votering, varför ordföranden ställer de återstående förslagen under förnyad proposition i den ordning, de framkommit.

”Antages A:s förslag om ...?” ”Antages C:s förslag så lydande ...?” Antages D:s förslag, att ...?” Finner ordföranden att ex. D:s förslag erhållit de flesta ja-rösterna förnyar han propositionen på detta förslag för att förvissa sig om att rätt ha uppfattat rösternas fördelning.

Begär någon även nu "Votering" blir D:s förslag huvudförslag till vad man kallar den förberedande kontrapositionen och har mötet att bestämma ett av de två återstående förslagen till motförslag i denna votering.

Ordföranden: "Antages till motförslag A:s yrkande?" "Antages C:s förslag?" (till motförslag i den förberedande kontrapositionsvoteringen).

Finner ordföranden att A:s förslag nu fått de flesta ja-rösterna, men "votering", även nu begäres, blir C:s förslag (det enda som återstår) utan vidare motförslag till A:s förslag.

För att ordföranden skall kunna hålla reda på i vilken ordning de olika förslagen skall komma vid den slutliga omröstningen "märker" han förslagen med 1, 2, 3, 4, 5 o. s. v., i den ordning de blivit antagna som huvudförslag.

Ordförandens lista över förslagen skall, enligt det exempel vi ovan använt oss av, ha följande utseende:

1. Kommitténs förslag.	1.
2. A:s förslag.	4.
3. B:s förslag.	2.
4. C:s förslag.	5.
5. D:s förslag.	3.

Siffrorna till vänster anger i vilken ordning förslagen blivit väckta eller framkommit; siffrorna till höger i vilken ordning förslagen skall komma i den slutliga voteringen.

Innan den slutliga omröstningen börjar, kastar ordföranden om förslagen, utan hänsyn till den ordning i vilken de framkommit, så att de kommer i den ordning de skall förekomma i den slutliga voteringen. Listan får då följande utseende:

C:s förslag.	5.
A:s förslag.	4.
D:s förslag.	3.
B:s förslag.	2.
Kom:s förslag.	1.

Fyra omröstningar kommer således att företagas. Det första gäller A:s och C:s förslag och avser att utröna vilket av dem som i nästa omröstning skall bli motförslag till D:s yrkande (förslag).

Före omröstningen skall ordföranden framställa voteringsproposition, vilken får något olika lydelse vid öppen och vid slutna votering.

Voteringsproposition:

(för öppen votering)

"De, som i nästa votering vill ha A:s förslag till motförslag mot D:s förslag räcker först upp en hand; de som vill ha C:s förslag till motförslag, gör sedan samma tecken."

(för slutna votering)

"Den som i nästa votering vill ha A:s förslag till motförslag mot D:s förslag röstar JA; den som ej vill röstar NEJ. Vinner NEJ är C:s förslag antaget som motförslag till D:s förslag."

Ordföranden: "Godkännes denna voteringsproposition?" Svarar mötet ja, klubbfastes detta och anses voteringspropositionen justerad.

Efter varje votering tillkännages utgången genom ett meddelande från ordförandebordet, att mötet beslutat så eller så.

Vi kan antaga att C:s yrkande blir motförslag mot D:s i nästföljande omröstning. På sin lista stryker då ordföranden ut A:s förslag, vilket icke mer kommer före.

Ny voteringsproposition:

(för öppen votering)

”De, som i nästa votering vill ha D:s yrkande till motförslag mot B:s yrkande, torde först räkna upp en hand; de som vill ha C:s yrkande till motförslag, gör sedan samma tecken.”

(för sluten votering)

”Den som i nästa votering vill ha D:s yrkande till motförslag mot B:s yrkande röstar JA; den som ej vill röstar NEJ. Vinner NEJ är till motförslag antaget C:s förslag.”

”Godkännes denna voteringsproposition?” (Ja, klubbslag.)

Omröstning företas. C:s yrkande segrar på nytt, och D:s strykes ut.

I tredje omröstningen, vilken försiggår på enahanda sätt, antar vi, att B:s yrkande vinner och C:s strykes.

Den omröstning som återstår, nämligen mellan det förslag som ordföranden ursprungligen ansett vara antaget å ena sidan och B:s å den andra, är huvudvoteringen.

Voteringspropositionen i huvudvoteringen uppställer ordföranden sålunda:

(för öppen votering)

”De, som bifaller kommitténs förslag torde först räkna upp en hand; de, som bifaller B:s yrkande torde sedan göra samma tecken.”

(för sluten votering)

”Den, som vill bifalla kommitténs förslag röstar JA; den som ej vill röstar NEJ. Vinner NEJ, har mötet bifallit B:s yrkande.”

Ordföranden fortsätter: ”Godkännes denna voteringsproposition?” (Ja, klubbslag.)

Ordföranden fortsätter: ”Huvudvoteringen begynner. De, som bifaller o. s. v. eller Den, som vill bifalla o. s. v.” (Ordföranden uppläser ånyo den av församlingen godkända voteringspropositionen.)

Vi antar, att B:s förslag vinner. Ordföranden påkallar genom klubbslag mötets uppmärksamhet och tillkännager utgången: ”Mötet har sålunda beslutat bifalla (antaga) B:s förslag att ...” o. s. v.

Val. Val kan ske öppet eller med slutna sedlar.

Ordföranden: ”Behagar mötesdeltagarna (medlemmarna) föreslå kandidater !”

(Kamraterna A., B., M., N. o. a. föreslås.) Då en del namn är nämnda och ingen vidare föreslår någon, faller ordföranden klubban och yttrar: ”Valet börjar”

Tillfälle att begära slutet val står då ännu öppet.

Begäres icke detta, blir valet *öppet*, där icke annorlunda är särskilt föreskrivet. Det vanliga sättet för öppet val är acklamation (rop av ja eller nej till varje av ordföranden uppläst namn). Ordföranden börjar:

”Väljer mötet kamrat A.” (ja och nej)

” ” ” B. (övertäglade ja)

” ” ” M. (övertäglade nej) o. s. v.

Ordföranden fortsätter sålunda till kandidatlistan är slut, varefter han förklarar den (om blott en skall väljas) eller de (om flera skall väljas) som han ansett fått de flesta rösterna, valda. Begäres votering verkställes denna genom handuppräclning, icke så som förut påpekats i kontrapositionen, då det gäller att bestämma motförslag till huvudförslaget, utan endast genom handuppräclning, för alla namnen på listan, varvid var och en som röstar lika många gånger, som det antal som skall väljas.

Sluten omröstning vid val sker på så sätt, att var och en skriver det eller de, av de på kandidatlistan upptagna namnen, som han önskar valda, på en lapp, så att, om det på kandidatlistan upptagits sex namn men endast tre skall väljas, endast tre namn får finnas på varje lapp.

XV. Fraktionsarbetet.

Fraktionens uppgifter. *Det kommunistiska fackföreningsarbetet försiggår inom ramen av 'respektive fackliga organisationers stadgar och beslut.*

Samtliga kommunister, och eljest radikala arbetare, som är medlemmar av facklig organisation, verkstads-, personals- och yrkesklubb, fackförening, samorganisation, centralorganisation, distriktsorganisation, fackförbund och facklig landscentral och dess organ, styrelsekonferens- och kongress, *skall sammansluta sig i en fraktion och utföra aktivt fraktionsarbete.*

De kommunistiska fraktionerna arbetar med all energi för att vinna majoriteten av fackföreningsmedlemmarna för en politik i enlighet med klassens intressen. Detta kommer att lyckas så mycket förr ju mer oegennyttigt sakkunnigt och energiskt arbete de förstår att nedlägga för tillvaratagande av *medlemmarnas och fackföreningsrörelsens intressen*, ju bättre de förstår att vid alla tillfällen och på alla områden försvara de proletära klassintressena samt städse förena kampen för de omedelbara uppgifterna, d. v. s. dagskampen, med kampen för arbetarklassens revolutionära mål.

Uppbyggande av fraktioner. Uppbyggandet av kommunistiska fraktioner i de fackliga organisationerna måste organisatoriskt anpassa sig efter ifrågavarande organisationers gränser.

I ledningen för fraktionen måste placeras minst en av de kommunister, som eventuellt sitter i styrelsen för den fackliga organisationen, samt i övrigt de dugligaste kommunistiska fackföreningsmedlemmarna inom vederbörande organisation.

Fraktion måste även bildas av alla den kommunistiska rörelsens medlemmar inom fackliga sam- och distriktsorganisationer. Även här skall någon av de kommunistiska styrelsemedlemmarna för den fackliga sammanslutningen tillhöra fraktionsledningen.

Fraktionernas sammanfattning i distrikt, i de förbund, som tillämpar distriktsindelning, skall motsvara ifrågavarande förbunds distriktsorganisation och kan således icke motsvara partiets distriktsindelning, ifall denna avviker geografiskt från den förra.

Distriktsfraktioner. Där det finns kommunister i fack- och industriförbundens distriktsstyrelser, skall någon av dessa, helst samtliga, tillsammans med andra erfarna kommunistiska fackliga funktionärer på platsen utgöra ledningen för den kommunistiska distriktsfraktionen. Denna fraktionsledning måste så vitt möjligt befinna sig på samma plats, som vederbörande förbunds distriktsstyrelse. Där detta icke är möjligt, måste fraktionsledningen i vederbörande förbunds fackförening å distriktets viktigaste org. samtidigt vara distriktsfraktionsledning.

Med vissa mellanrum måste distriktskonferenser, som består av ombud från samtliga lokala fraktioner inom vederbörande fackliga distrikt, sammanträda. Vid dessa konferenser utses även distriktsfraktionens ledning.

Fraktionen och förbundsstadgarna. Den första förutsättningen för ett framgångsrikt och systematiskt *fraktionsarbete är, att samtliga fraktionsmedlemmar och främst fraktionsledningen i alla detaljer känner och behärskar sin fackorganisations stadgar.* Detta så mycket nödvändigare, som enligt gammal erfarenhet fackföreningsbyråkratin på fackförenings- och styrelsemöten, på konferenser och kongresser, ofta plägar avfärda oppositionens obekväma förslag, då de hotar bli antagna, med följande argument: "Det står i strid med stadgarna."

Den noggrannaste kännedom om stadgarna är framförallt nödvändig vid igångsättande och förande av lönerörelser och strejker, vid val av funktionärer, ombud till kongresser o. s. v.

Det är nödvändigt att fraktionerna anordnar möten med instruktioner i fråga om stadgarna – såväl förbunds- som avdelningsstadgarna. Kommunisterna måste i varje situation vara fullt hemmastadda med avseende på stadgarna, och i stånd att bemöta eventuella försök av fackföreningsbyråkraterna att förvirra.

Fraktionen förbereder noggrant alla val. En av de viktigaste uppgifterna för fraktionsarbetet är att grundligt förbereda och påverka alla val av funktionärer, styrelseledamöter, ombud till konferenser och kongresser, samt representanter i olika företag och institutioner, där vederbörande fackliga organisation är intressent. Till valens förberedelser hör att för det första hela fraktionen i rätt tid sysselsätter sig med dem och nominerar sina kandidater. Vid uppställande av kandidater måste vars och ens fackföreningsbok kontrolleras på det noggrannaste: hur lång tid han tillhört förbundet, om han betalt sina avgifter ordentligt eller om det föreligger någon anklagelse mot honom, som gör honom olämplig som kandidat.

Vid omröstning vid vallokaler måste fraktionen utse en ansvarig kamrat vid varje lokal. Denna kamrat måste ansvara för att agitationen bedrivs på för vår kandidatlista önskvärt sätt, att våra valsedlar är tillgängliga samt framför allt, så vitt möjligt, vara närvarande vid sammanräkningen.

I samråd med vederbörande fackliga utskott och kommunstyrelse, skall fraktionen se till att det skriftliga propagandaarbetet i samband med valet genomföres: spridandet av broschyrer, flygblad, tidningar o. s. v.

För att utvidga det socialistiska inflytandet bör fraktionerna se till vid uppsättandet av kandidater, att även oppositionellt sinnade kamrater utanför fraktionen placeras på kandidatlistan.

Det är absolut nödvändigt att de ansvariga kamraterna lämnar rapport över varje val till vederbörande fraktionsledning och partiorgan. Mycket ofta försummas detta. Därigenom berövas fraktionsledningen, fackliga utskottet, Kommunstyrelsen, distrikts- och riksfractionen och partiets centralkommitté, möjlighet att få en noggrann överblick över vår styrka och prestationsförmåga.

Fraktionerna och fackföreningsmötena. Fraktionen kan på ett möte först då nå framgång, när den förberett varje detalj av sammanträdet och på själva mötet uppträder enigt och planmässigt.

Härför är det nödvändigt:

- 1) Att hålla fraktionsmöte före varje fackföreningsmöte.
- 2) Om dagordningen icke tillkännagivits måste alla ansträngningar göras för att på förhand få veta dess innehåll.
- 3) Alla de förslag fraktionen skall gå fram med till mötet, måste noga genomdiskuteras på fraktionsmötet. Detta bör så vitt möjligt hållas på en sådan tidpunkt, att dessa frågor organisationsmässigt kan sändas till styrelsen för vederbörande fackliga organisation, så att de kan komma på dagordningen till föreningens möte.
- 4) På fraktionsmötet måste talare utses i de olika frågorna, där fraktionen måste framträda.
- 5) Vid viktiga frågor bör, så långt möjligt, respektive talare på förhand redogöra för sitt inledningstal på fackföreningen. Därigenom får fraktionen tillfälle att framföra nya synpunkter.
- 6) På fraktionsmötet måste alla förslag och resolutioner skriftligt förberedas.

7) Noggrann kännedom och förtrogenhet med det praktiska fackföreningsarbetet är den första förutsättningen för att med framgång kunna uppträda på mötet.

8) *Endast fraktionsledningen* – icke de enskilda fraktionsmedlemmarna och ej heller enskilda medlemmar av fraktionsledningen – har befogenhet att på mötet – då av fraktionen icke förutsedd situation inträffar – göra inlägg och väcka förslag, som innebär *avvikelse* från beslut fraktionen fattat i berörda spörsmål. Detta gäller även ställningen till nya frågor på fackföreningsmötet. För att fraktionsledningen skall bli i tillfälle handla snabbt i dylika situationer måste dess medlemmar söka placera sig i möteslokalen på samma bänk eller i omedelbar närhet av varandra.

9) *Fraktionens beslut om att utse en bestämd kamrat som huvudinledare i en fråga samt eventuellt andra kamrater att göra diskussionsinlägg, innebär beslutet, att vederbörande kamrater, som utsetts, skall uppträda, så vitt de icke av fraktionsledningen befriats därifrån.*

10) *Det är önskvärt att kamraterna i fraktionen i görligaste utsträckning deltagar i diskussionerna.* De måste emellertid mycket noga iakttaga vad huvudinledaren och de övriga kamraterna, som utsågs av fraktionen, anfört, så att motsättningar mellan kommunisterna på fackföreningsmötet undviks.

Fraktionernas förbindelse med partiorganen. Fraktionernas förbindelse med vederbörande partiinstanser lokalt, distriktsvis och för hela landet, måste alltid vara ytterst intim. En representant för kommunstyrelsen, distriktsstyrelsen, respektive centralkommitté måste vara närvarande på motsvarande fraktionsmöte.

Förbindelsen mellan de olika fraktionerna inbördes på den lokala orten, upprätthålles genom kommunstyrelsen, distriktsvis genom distriktsstyrelsen och för hela landet genom centralkommittén.

Fackliga utskott organiseras. *Fackliga utskott måste tillsättas överallt, där det finns partiorganisationer.* Nämda utskott utses av kommunstyrelsen, distriktsstyrelsen respektive centralkommittén, och är ansvariga inför dessa partiinstanser. I varje utskott skall minst en representant för vederbörande partiinstans vara medlem, jämte de mest insiktsfulla och dugliga kommunistiska fackföreningsmedlemmarna på platsen.

En av dessa fackliga utskotts uppgifter är, att verka för att det inom alla fackföreningar och på alla arbetsplatser föres en noggrann registrering av samtliga partimedlemmar, och om möjligt även sympatisörer. Varje fraktion måste ha en noggrann förteckning över samtliga sina medlemmar. Denna kompletteras undan för undan, allt eftersom partiet erhåller nya medlemmar, anslutna till vederbörande fackliga organisation.

Driftscellens förhållande till fraktionen. Det fackliga arbetet är en av driftscellens viktigaste uppgifter. Cellen måste på *arbetsplatsen* utföra den verksamhet som fordras för att genomföra fraktionens beslut.

Driftscellerna måste taga ställning till val je aktuellt problem. De måste fackligt skola sina medlemmar och även den kommunistiska rörelsens sympatisörer på arbetsplatsen samt påverka dem i vår anda. Cellen måste grundligt diskutera varje facklig fråga, avtalsuppsägning, arbetstidsfrågor, ackordspriser, övertidsfrågor, dagordningen för yrkes-, personal- och verkstadsklubbarnas möten o. s. v., d. v. s. allt som berör ifrågavarande arbetsplats.

En av cellens uppgifter på arbetsplatsen är arbetet och propagandan för att alla inom företaget sysselsätta arbetare utan undantag skall *fackligt organisera sig*. Samtliga cellens medlemmar skall vara fackligt organiserade.

Allt cellarbete måste ledas i överensstämmelse med vår gamla uppfattning: Grundvalen för allt framgångsrikt fackligt arbete ligger på *arbetsplatsen*. Cellens medlemmar skall också, i den utsträckning deras tid och krafter räcker, arbeta inom den geografiska organisationens verksamhetsområde, där de har sin bostad.